

Hồi 21

Hải Chiến

Từ trên đài quan sát ở trên đỉnh núi, vang lên tiếng chuông báo động thật gấp gáp. Ở bờ biển phía đông nam, có một thôn xóm duy nhất trong khe, tiếng người âm ỉ huyền não, khi nghe tiếng chuông lập tức im ắng trở lại.

Ở đầu thôn, một đám nam nữ lão ấu mặt hung dữ đang vây chặt tám vị nam nữ đạo tục vào giữa.

Ở ngay giữa là Ất Thanh Tổng bang chủ mình đang mặc đại hồng pháp y. Đầu bên phải là một người mặt như từng phong cổ nguyệt, năm túm râu bạc đang bay phất phơ, nhưng gương mặt chẳng biểu lộ tình cảm gì cả, lão chính là Ngọc Hoàn đại chủ Bành Xương Minh, là một người chẳng tranh giành với thế gian, có mối thâm giao với Cửu Chỉ Phật, không màng danh lợi, thích sự cô đơn. Nhưng, trước mắt, lão đang bất lực, Vô Vi Bang đã sớm xâm nhập vào trong đảo, lấy tính mạng của hơn bảy trăm thôn dân làm uy hiếp, lão không muốn có sự giết chóc ở đây, chỉ còn cách phải cam chịu sự ra lệnh của người khác.

Ngoài hai người, còn có hai người đạo nhân mình mặc đạo bào màu xanh, một nam một nữ, tuổi cũng đã ngoài bảy mươi.

Còn một vị đạo nhân khác là đệ tam đệ tử Âm Phong Tán Nhân Diệu Thánh.

Còn một người lạ mặt khác, thân hình ngũ đoản, là một lão nữ nhân, trên đầu giống như ổ gà mái đã nát rữa, đầu hơi nhón quai hàm ngắn, tay cầm Cửu Đầu Trượng, đứng bên cạnh Ngọc Hoàn đảo chủ, trong mắt lấp lánh tia sáng thật nghiêm khắc.

Người phụ nhân này, trong giang hồ rất ít người biết, nhưng những người biết bà lão này, tuyệt chẳng phải là thế hệ hời hợt. Bà lão chính là sư muội tục gia của Ất Thanh yêu đạo, ở Phúc Kiến Đông Quan Sơn, người ta gọi bà lão là Đông Quan Tam Nương, họ Thang, tên Quân, công lực chẳng phải tầm thường, thậm chí so với Ất Thanh lại còn hiểm độc hơn. Chỉ vì bà ít xuất hiện trong giang hồ. Lần này Ngọc Hoàn đảo chủ Bành Xương Minh bị cưỡng ép, chính là do công lao của mục ta, nếu không tuyệt khó mà làm cho Bành đảo chủ chịu phép.

Còn hai người kia, một là Ba Thiên Long, một là Thương Hải Thần Giao, Cảnh Thiên Lai, chiếc thuyền nhỏ của hai lão lại chưa bị lật, trong tay của Thương Hải Thần Giao, thì thuyền không thể “sinh bệnh” được, trừ phi là gặp sự cố khó lường.

Những người có mặt, đều quay nhìn ra ngoài biển.

Một chiếc thuyền hoa lệ, giống như một con giao long, đang đi như bay về phía đảo, sáu mươi tư cánh buồm no đầy gió, giống như con thiên nga lướt trên mặt nước, đang dần dà tiến vào trong.

Trên thuyền không thấy một bóng người nào, thuyền đã đến rất gần mà vẫn chẳng thấy bóng người xuất hiện. Thương Hải Thần Giao nói:

- Chiếc thuyền này giống như linh hồn người chết.

Ất Thanh quay sang hỏi Ngọc Hoàn đảo chủ:

- Bành thí chủ, chiếc thuyền này từ đâu tới?

Ngọc Hoàn bảo chủ thờ ơ đáp:

- Đạo trưởng có thể nhìn thấy trên đỉnh của cột buồm ở giữa một lá cờ ba góc màu xanh và một đại kỳ màu vàng viền hồng đó không?

- Thế thì nó đại diện cái gì?

- Lá cờ ba góc màu xanh, đó là chiếc soái thuyền của Độc Long đảo. Đại kỳ màu vàng là thay mặt cho Độc Long đảo chủ.

- Trên thuyền nhất định có Độc Long đảo chủ không?

- Đúng là lão đang trấn giữ trên thuyền.

Trên gương mặt của Ất Thanh hiện lên nét vui mừng, nói:

- Trời đã giúp chúng ta, chúng ta mau hạ thuyền đuổi theo, thu dọn...

Ngọc Hoàn đảo chủ cười lạnh một tiếng, ngắt lời lão nói:

- Bất cứ ai cũng đuổi không kịp chiếc Thanh Long thuyền đâu, dù cho có đuổi kịp, cũng là chuyện uống phí tính mạng, chúng ta tuyệt không thể liều mạng ban ngày với chiếc thuyền Thanh Long.

- Tại sao?

- Ai mà ngăn được thần công hỏa giáo?

Lúc này, ở phía đông của Ngọc Hoàn đảo, đang có một chiếc khoái thuyền, ba cột buồm được giương cao, đang xông về chiếc thuyền Thanh Long, ngoài ra có ba chiếc khoái thuyền khác, cũng đang đánh trống reo hò xông lên phía trước. Những người trên bốn chiếc thuyền ấy, giống như một lũ điên, múa đao cử kiếm, đang kêu la ầm ĩ muốn lao vào chiếc thuyền vĩ đại ấy.

Ất Thanh cười lạnh lùng nói:

- Thần công hỏa pháo, bản đạo chưa từng nghe qua người nào có thể lắp đặt trên thuyền như thế bao giờ.

Ngọc Hoàn đảo chủ nói:

- Nhưng trên chiếc thuyền lớn của Thanh Long thì có.

Ất Thanh vẫn một mực không tin nói:

- Chỉ chốc lát nữa thôi, bản đạo sẽ biết rõ điều này.

- Đạo trưởng tốt nhất là hạ lệnh cho lui bốn chiếc thuyền ấy, không nên lao vào chỗ chết.

- Người của bốn bang, không giống như quý đảo không ai sợ chết cả.

- Lấy trứng chọi đá, kẻ có trí không ai làm như thế, thật đáng tiếc.

Đúng lúc ấy, hai tấm ván bảo vệ mạn thuyền của chiến thuyền Thanh Long, đột nhiên xuất hiện tám cái lỗ lớn. Trên lầu khoang thuyền, vang lên tiếng hú dài, nghe chấn động cả màng nhĩ.

Trên chiếc thuyền to ấy, thủy chung không thấy nửa bóng người, dường như toàn bộ đều nắp ở sau bức tường bảo vệ.

Bốn chiếc khoái thuyền chỉ còn cách chiếc Thanh Long khoảng trăm trượng nữa thôi, đột nhiên tiếng hú bỗng im bật, một ánh lửa tỏa sáng đến chói mắt trên chiếc thuyền lớn Thanh Long, tiếp theo một tiếng sấm vang to đến ngất trời làm kinh thiên động địa, trên mặt biển cũng chấn động rung lên, mọi người trên đảo hồn phi phách lạc.

Chốc lát sau, chiếc thuyền lớn ba cột, và hai chiếc khoái thuyền, giống như bị thiên lôi đánh, trong cột nước xông lên trời và những tấm ván gỗ bay vút lên, vỡ nát chìm xuống, tiếng kêu la thảm thiết trên thuyền vang lên đến ngoài ba dặm còn cảm thấy sờn tóc gáy.

Chiếc thuyền to lớn Thanh Long vẫn trôi nhẹ nhàng thanh thoát, xông về chiếc khoái thuyền còn sót lại ở phía sau, đột nhiên trong lúc sắp gần đụng nhau, thì ba tên áo đen trong chiếc khoái thuyền bay vọt lên không đến ba trượng định đáp xuống mạn thuyền bên trái của chiếc thuyền to lớn.

Nhưng trên chiếc thuyền to lớn ấy vẫn không thấy bóng người, từ giữa khoang bay ra mùi mũi tên, ba cái bóng đen ở trên không trung kêu lên một tiếng thảm não rớt xuống đáy biển sâu. Chiếc thuyền to lớn đột nhiên quay đầu lại, vang lên âm âm một

tiếng, thật vừa đúng lúc đụng ngay vào chiếc khoái thuyền còn lại giống như núi Thái Sơn đè lên quả trứng.

Chiếc thuyền to ấy vẫn tiếp tục lướt về phía trước, chỉ còn cách bờ hơn một dặm, thì quay về hướng đông bắc, đến đi như không, ung dung tự tại.

Trên bờ Ất Thanh và mọi người, ai nấy đều sởn tóc gáy, thở ra làn hơi lạnh ngắt, Ất Thanh quay sang hỏi Ngọc Hoàn đảo chủ:

- Xin hỏi Ngọc Hoàn đảo chủ trên Độc Long đảo có bao nhiêu chiếc thuyền như thế?

- Độc Long đảo có bốn mươi chiến thuyền chuyên dùng cho cuộc hải chiến, chiến thuyền Thanh Long vẫn là soái hạm, ước chừng có hai mươi chiếc như thế này.

- Còn những chiếc thuyền còn lại không có sự đáng sợ như chiến thuyền này chứ?

- Loại thứ hai gọi là hạm đội Hóa Long, không được lớn như Thanh Long, nhưng lại đáng sợ hơn, cả con thuyền đều dùng hỏa khí, đụng vào hạm đội Hóa Long, cơ hội sống càng thêm ít ỏi.

Ất Thanh biến sắc hỏi:

- Nói như thế, hơn một trăm chiếc thuyền của ta, ắt là rơi vào miệng hùm sao?

- Vì vậy Bành mỗ nói là nên đi vào ban đêm, chính là để tránh gặp hạm đội của Độc Long đảo.

Ất Thanh trầm ngâm hồi lâu, rồi cương quyết nói:

- Thôi theo như thế, tối nay sẽ ra khơi.

Chiếc thuyền lớn Thanh Long từ từ mất dạng ở phía đông. Trời sắp tối rồi, dưới màn trời đen hun hút, xuất hiện hai mươi chiếc thuyền lớn, dưới sự bảo vệ của tám mươi chiếc thuyền nhỏ, tiếp cận phía đông Ngọc Hoàn đảo.

Nói về ba người Ngọc Kỳ và hai cô gái trên biển. Qua một đêm trôi nổi bồng bềnh, Ngọc Kỳ và Thanh Hoa dùng Huyền Thông tâm pháp để bảo vệ tính mạng, cũng chưa đến nỗi gặp vấn đề gì. Nhưng Trì Khiêm lại có vấn đề. Ắ cảm thấy càng ngày càng lạnh thêm người như muốn đông cứng lại! Ắ giống như một con rắn, cứ quẩn thật chặt vào người Ngọc Kỳ, Huyền Thông tâm pháp của Ngọc Kỳ dùng để quân bình nhiệt lượng trong cơ thể không có khả năng tỏa nhiệt, vì vậy ắ cảm thấy càng ngày càng lạnh khó mà chống đỡ nổi. Trong phút chốc lúc ắ gần sắp đi vào hôn mê, đột nhiên ắ cảm thấy tiếng sóng biển gầm lên có điều lạ lùng mà thân người không còn nổi trôi lắc lư nữa, trong lòng ắ kêu lên như điên:

- Á ha! Đất liền! Đất liền! Được cứu rồi! – Trong lòng đang kêu lên như thế, thì ả hôn mê ngã xuống.

Ngọc Kỳ đang vận công để chống lại cơn lạnh, bảo vệ tâm mạch, đột nhiên cảm thấy một đợt sóng cao đẩy chàng xa tới mười trượng, đôi chân đột nhiên chạm vào bãi cát, chàng vội vàng ổn định tinh thần, trước tiên phải bình tĩnh đánh giá xung quanh.

Chẳng có gì phải suy nghĩ cả, chàng phải lên bờ trước rồi tính sau. Một cơn sóng đột nhiên cuộn cuộn cuốn tới, đem theo ba người tiếng tới gần mười trượng. Chàng không dám chậm trễ, tay phải vội vàng nắm lấy Thanh Hoa, tay trái đỡ lấy Trì Khiêm, trong phút chốc thừa cơ hội sóng rút lui dùng hết sức chạy lên phía bãi cát.

Sau khi để hai nàng lên bãi cát, chàng lại ra nhặt những tấm ván thuyền, những vật này nghĩ lại vẫn có nhiều hữu dụng. Đây là hoang đảo, nơi bãi cát mà họ được sóng tung vào, đó là bãi cát nằm phía tây bắc của đảo. Nơi đây có những tảng đá cao to, nhiều như một thạch trận.

Chàng trước tiên tìm một góc đá ở phía tây nam để tránh gió, sau khi hai nữ nhân được yên ổn, giúp họ cởi bỏ đi những áo khoác, bảo kiếm, túi Bách ngọc mang theo bên mình.

Chàng lại nhặt những tấm gỗ ở trên biển, đây là những khúc gỗ đã có gần mấy niên đại, là những vật dẫn lửa tốt nhất. Trong túi Bách ngọc có dao lửa đá lửa.

Lửa vừa được nhóm lên, Trì Khiêm cũng đã tỉnh lại, Ngọc Kỳ lúc này chẳng còn để ý hiềm nghi chuyện trai gái, chàng cởi bỏ quần áo của Thanh Hoa ra để phơi khô. Phía đối diện, Trì Khiêm cũng ngồi bên đống lửa để hong quần áo. Y phục của Thanh Hoa đã hong khô, và cả chàng cũng thế, chàng liền bắt đầu kiểm tra tình hình trúng độc của nàng.

Lúc này, trời đã gần sắp sáng rồi, chàng giúp nàng mặc lại quần áo. Trước tiên dùng chân khí tra khám kinh thuật, cứ thử hết cả.

Chàng ngờ ngạc nói:

- Hoa muội, kinh mạch dường như không có gì trở ngại.

Thanh Hoa nói một cách bức bối:

- Đúng thế, nhưng muội lại không có cách nào để vận chân khí được.

Ngọc Kỳ đỡ nàng dậy, ấn tay trước đan điền và sau mạng môn của nàng nói:

- Chuẩn bị ngưng tụ chân khí, thử xem.

Được sự dẫn dắt ngoại lực của chàng, Thanh Hoa bây giờ có thể ngưng tụ chân khí được rồi. Nhưng Ngọc Kỳ tạm ngưng lại thì tất cả lại trở về như cũ.

Nàng thất vọng nói:

- Ca ca, không đâu! Kể như mạng của muội đã bị tàn phế rồi.

Ngọc Kỳ buông nàng ra, nói:

- Quái lạ, muội đã trúng chất kỳ độc Tản Khí Tùng Kinh, chúng ta đã sống chung với nhau nếu có người hạ độc, thì huynh phải biết ngay, tại sao chỉ có mình muội chịu sự ám toán.

- Ca ca, trong thuốc giải độc của Ban lão tiên bối, có thuốc giải chẳng?

- Không có, Tản Khí Tùng Kinh không được tính là hiểm độc. Nếu như có tiệm thuốc, huynh có thể pha chế thuốc theo đơn để giải, nhưng bây giờ...

- Làm sao?

- Ngoài việc uống máu của huynh, thì không còn cách nào khác!

Lúc này, mái tóc dài của Trì Khiêm rũ xuống tận eo lưng, nàng đã mặc chiếc áo ngoài, từ một góc khác đến bên đồng lửa. Mỉm cười ngồi xuống một bên.

Nơi ả ngồi xuống, thì bên cạnh là mấy thanh bảo kiếm, túi Bách ngọc...

Ngọc Kỳ nói xong, mới cử bàn tay lên, đang dùng móng tay để vạch một đường mương. Thanh Hoa đột nhiên kêu lên:

- Không! Kỳ ca, muội tính đợi về đến Ôn Châu mới nói.

- Ngu muội, chỉ cần hai ngụm máu, thì có thể... Đột nhiên ánh mắt của Thanh Hoa nhìn chăm chú vào Trì Khiêm, nói giọng lộ vẻ oán hờn:

- Người... trong túi nước của người có quý. Kỳ ca, muội nhớ ra rồi, muội đã uống hai ngụm nước trong cái túi nước ấy.

Ngọc Kỳ đột nhiên đứng dậy, nghiêm giọng hỏi:

- Ngô cô nương, cô nương định mưu hại chúng ta phải không? Cô...

Trì Khiêm cười lạnh nhạt, nói:

- Vâng, ta đã mưu hại các người, từ lâu từ lâu rồi.

- Tại sao?

- Vì huynh.... Vì Dương huynh...

- Người... Con yêu phụ này... Chàng nhảy bổ về phía trước vươn tay ra nắm lấy ả.

Thân hình của ả nhanh như chớp cầm lấy Thần kiếm của chàng, một tiếng rỗng ngâm, ánh sáng chói chang bốn phía, ả cử kiếm nói:

- Dương huynh, tốt nhất là đừng xung động.

Chàng cúi đầu đột nhiên nắm lấy một khúc gỗ đang cháy như ngọn đuốc, nghiêng răng nói:

- Người là ai? Hôm nay nếu không nói ra rõ nội tình của việc hạ độc này, hừ! Ta sẽ lột da của người ra. Người tưởng ta không làm được việc đó chẳng?

Chàng giơ cao cây lửa tiến về phía trước hai bước, tư thế chuẩn bị muốn nhảy bổ vào.

Trì Khiêm đột nhiên quăng kiếm, ngồi xuống nói:

- Thôi được! Dù sao ta cũng không muốn sống nữa, người muốn sao cũng được.

Ngọc Kỳ đương nhiên không buông tha ả, nắm người ả kéo lại, nghiêm giọng nói:

- Người nhận chỉ thị của ai? Tại sao lại muốn ám toán người đã cứu người? Nói!

Trì Khiêm nhắm đôi mắt lại, đôi vai đang bị bàn tay to lớn nắm chặt, vậy mà đã làm cho ả sinh ra bao khoái cảm, ả nói một cách yếu ớt:

- Ta chịu sự sai khiến của chính mình. Người đã cứu ta, ta biết là phải cảm ơn, phải lấy thân mình mà báo đáp, người thờ ơ lạnh nhạt với ta mà lại yêu Thanh Hoa quá sâu đậm, nếu nàng không chết, người không thể phụ nàng, vì vậy ta phải trừ khử nàng đi.

- Người đúng là một người phụ nữ đáng sợ, ruột gan người là loài rắn độc, ta nhất định phải giết người. Cho dù người không chết, vẫn có ngày gặp phải tai ương. Bàn tay của chàng ấn vào yết hầu của ả, đang muốn dùng kinh lực nhả ra.

Ả nhắm mắt lại một cách đau khổ, nơi khóe mắt, những giọt nước mắt tuôn xuống như mưa.

Ngọc Kỳ hơi mềm lòng, hổ khẩu hơi lỏng ra, Thanh Hoa ở dưới đất kêu lên:

- Ca ca, không thể, không...

Tay chàng lỏng ra thì Trì Khiêm đột nhiên ngã phục xuống đất. Hai bàn tay che lấy khuôn mặt đầy nước mắt nói:

- Chàng... chàng hãy giết ta đi, để ta trên thế gian này thêm đau khổ, sống mà như chết, chàng...

Ngọc Kỳ không để ý tiếng khóc thảm thiết ấy, rạch lấy một đường máu, để cho Thanh Hoa uống, sau đó nhặt nhanh lại tất cả đồ đạc như túi kiếm vân vân, để ở một

bên. Còn những túi và thanh kiếm của Trì Khiêm thì chàng ném trả lại cho ả, xong trầm giọng nói:

- Từ nay về sau, người không được quấy rầy chúng ta nữa, nếu mà còn ý nghĩ ác độc ấy, ta không tha cho người đâu, người hãy mau rời khỏi nơi đây đi.

Trì Khiêm lặng lẽ lau nước mắt, ôm lấy đồ đạc, cúi đầu bỏ đi.

Thanh Hoa đột nhiên khẽ nói với chàng:

- Ca, không được đối xử với nàng nhẫn tâm như thế! Việc này làm tất cả cũng chỉ vì yêu ca ca...

Ngọc Kỳ lắc đầu nói:

- Con người của ả thật là làm cho người ta khó hiểu, chỉ vốn vẹn có ba ngày mà lại có thể sinh tâm với người lạ mặt sao, loại người như vậy há không đáng sợ ư?

Thanh Hoa đột nhiên cười khẽ, ngã vào trong lòng chàng, nũng nịu nói:

- Huynh, muội không phải càng đáng sợ sao? Muội ...

(thiếu 2 hàng)

... mệnh mông, nhìn nơi xa họ thấy thấp thoáng núi non nhưng quá xa, còn ở tí tít mù trên mặt biển, có thể nhìn thấy bóng của những cánh buồm nhỏ như con kiến.

Chẳng có nước, chẳng có thức uống, chẳng có cơ hội sống, chẳng có hy vọng bất cứ điều gì.

Trì Khiêm ngồi trên tảng đá lớn, nhìn chăm chú về phía chân trời, không nói năng không động đậy.

Đến ngày thứ ba, Ngọc Kỳ chỉ còn cách xuống nước bắt cá ăn cho đỡ đói, tuy chàng không quen thủy tính, nhưng cũng kiếm được vài con. Trì Khiêm vẫn ngồi ở trên tảng đá lớn, giống như là một hòn vọng phu, một mình cô độc, không biết ả đang nghĩ gì. Đến ngày thứ tư thì Ngọc Kỳ trong lòng cảm thấy bất nhẫn, từ trong nơi sâu kín của tâm hồn, chàng đã tha thứ cho ả. Hai ngày trước đây, Thanh Hoa phải tự mình đem đồ ăn đến cho ả, nhưng trong tâm của Ngọc Kỳ vẫn chưa hết sợ hãi, không cho Thanh Hoa đi lại nữa.

Sau bữa trưa, tay chàng cầm một chén làm bằng đá, bên trong là cá đã được nấu chín, tay trái cầm mấy con cá nướng, từ từ đi về phía tảng đá lớn.

Tảng đá ấy vươn thẳng ra biển, gió biển thổi chiếc áo của Trì Khiêm bay phấp phật, trên mặt ả đã hiện lên nét tiêu tụy, đôi mắt trong sáng như nước hồ mùa thu đã

thâm quăng. Ngọc Kỳ đến gần bên mình ả, ả dường như chẳng còn cảm giác đối với bên ngoài.

- Ngộ cô nương, làm khổ mình làm gì? Hãy uống tí nước cá đi, chúng ta vẫn còn hy vọng trở về đất liền mà.

Toàn thân thể ả như bất động, ánh mắt vô thần. Với mọi sự đau khổ và cô đơn khủng khiếp ả ngồi như hóa đá.

Ngọc Kỳ trong lòng xúc động, chàng ngồi xổm bên mình ả, đưa tô đá kề sát miệng ả.

Trên khuôn mặt ả hiện lên một nụ cười đau khổ, nhìn còn thảm hơn là khóc, ả quay mặt sang một bên. Ngọc Kỳ biết chỉ có dùng cách khích ả, thì mới làm cho ả ăn được, liền cười một cách lạnh nhạt, nói bên tai ả rằng:

- Ngộ cô nương nếu cự tuyệt không ăn, ta có thể đổ đi đấy! Cô nương đã không có sức kháng cự, tại sao đã khổ rồi lại phải chịu khổ thêm chi nữa? Ta là người nói được và làm được, đừng làm cho ta phải động thủ, đến đây! Trước hết hãy uống nước cá này đi, đã bốn ngày rồi cô nương chưa uống một giọt nước.

Chàng để tô cá kề sát miệng ả, rồi cười nói dỗ dành như một đứa trẻ:

- Uống đi! Đừng lo gì hết, ta không có hạ độc được để chôn người đâu.

Cuối cùng mặt ả hồng lên, ngoan ngoãn uống hết một bát lớn nước canh cá, đợi cho ả uống hết bát nước cá, chàng mới nín lấy ả nói:

- Bốn ngày rồi, chúng ta đã cùng sinh tử. Đừng xem nhau như kẻ địch, đến bên đông lửa đi. ả vẫn cười một cách đau khổ:

- Đại ca không sợ tiểu nữ lại hạ độc sao?

Chàng nín lấy ống tay áo của ả, cười đau khổ nói:

- Có thể thoát khỏi tai ách để sinh tồn hay chẳng, có thể trở về được đất liền hay không? Tất cả đều là số mạng sinh tử mù mịt, nếu cô nương thật sự không muốn buông tha ta, thì đó cũng là chuyện chẳng còn cách nào khác!

Sắc mặt của ả sáng lên, nói:

- Từ nay về sau, dù cho sinh tử như thế nào, tiểu nữ vĩnh viễn không làm vướng bận đại ca nữa, nếu gặp dịp, tiểu nữ có thể sẽ tận tâm hết mình cho đại ca.

- Đa tạ cô nương, bây giờ thì nói hơi sớm quá.

Cuối cùng họ cũng tụ hội lại, có lẽ Trì Khiêm đang sám hối quá khứ của mình. Mồng mười, cũng là ngày thứ năm mà họ trôi dạt vào đảo, đây là ngày mà Thanh Hoa hẹn với Chí Trung, sẽ hội họp ở Điều Ngao Cơ, Ôn Châu.

Trời rất lạnh, trên đảo nhỏ từ đâu bay đến một đoàn chim biển, Ngọc Kỳ dùng đá búng rớt mấy con, thịt chim tuy khét nhưng vẫn có thể ăn được, có chim, cá dầm bụng, ba người họ có thể kéo dài hơi tàn. Qua một ngày rồi lại một ngày, hy vọng trở về đất liền càng ngày càng mờ mịt, không những không thấy cánh buồm đâu, mà những ngọn núi xa thấp thoáng cũng bị mây mù che khuất đi, nhìn hết sức mà vẫn không thấy.

Thanh Hoa với trăm mối lo, trong lòng đau khổ uất ức. Nàng đã mắc cơn bệnh uất trầm trọng, từ từ chẳng thiết gì đến ăn uống nữa.

Ngọc Kỳ đang gom lại những củi mục, chàng muốn làm một chiếc bè gỗ, mạo hiểm vượt biển về đất liền.

Hôm nay là ngày mười bốn, sáng sớm, Trì Khiêm đã tỉnh dậy bên đồng lửa, tinh thần của ả dường như so với những ngày trước đây đã phần chấn hẳn lên.

Ba người bên đồng lửa, đang ăn cá nướng và chim nướng, uống xong bát nước cá ép, đại khái cũng xong một bữa.

Ăn xong bữa, Trì Khiêm khác hẳn ngày thường nàng cười một cách chân thành nói:

- Chín ngày rồi, được nhận bao nhiêu là chăm sóc, ơn nghĩa tình này, có lẽ tiểu nữ đã không thể toan tính báo đền, việc này luôn luôn canh cánh bên lòng, quả thật làm cho tiểu nữ khó an.

Mấy ngày này, tình cảnh của Thanh Hoa đặc biệt yếu đuối, nàng nói một cách đau buồn:

- Ngô tử tử, bất tất phải nói những lời như thế, có lẽ chúng ta đều chết hết cả ở đây, oán than thì có hữu dụng gì?

Ngọc Kỳ đang thu dọn những đồ đựng bằng đá, nói:

- Quái lạ! Tại sao các người lại không nghĩ đến chuyện tốt đẹp chứ? Qua thêm ba ngày nữa, nếu đợi mà không thấy chiếc thuyền nào đi ngang qua, thì chúng ta phải lợi dụng chiếc bè gỗ này để tìm đường sống, ta tin rằng, trời không tuyệt đường chúng ta đâu.

Thanh Hoa không lên tiếng, đột nhiên nàng lao vào trong lòng chàng.

Trì Khiêm lặng lẽ đứng dậy, mỉm cười gật đầu về phía hai người nói:

- Đa tạ các bạn, chúc phúc các bạn, Dương công tử đã tha thứ cho tiểu nữ chưa?

Ngọc Kỳ cười một cách đau khổ nói:

- Bây giờ chúng ta cùng một mạng với nhau, còn có những lời này làm chi? Sinh tử do mạng, phú quý tại thiên, ai cũng không oán hận ai, giữa chúng ta, lại chẳng có huyết hải thâm cừ nào cả.

Ả cột lại mái tóc xinh đẹp rũ xuống tận eo lưng, ngược mặt lên trời hít vào một hơi, chậm chậm quay mình, rời khỏi đồng lửa.

Ngọc Kỳ và Thanh Hoa, nằm trên đồng cỏ bên cạnh đồng lửa, vẫn chưa lưu ý đến cử động của Trì Khiêm.

Thanh Hoa nằm trên cánh tay chàng, khẽ vuốt nhẹ lên hàm râu nhọn của chàng, cười nói:

- Ca, huynh đã trở thành người dã nhân, nhưng càng đáng yêu hơn nữa.

- Muội muội, lúc trước muội nói không muốn cho huynh để râu mà?

- Lúc đó khác, bây giờ khác, thôi đừng nói nữa. Ài! Đáng tiếc! Tất cả toan tính của chúng ta bây giờ đều trở thành bong bóng.

- Muội chỉ gì mà nói như thế?

Thanh Hoa áp má vào người chàng, giọng nhè nhẹ nhưng hơi mang một chút thương tiếc xót xa.

- Thế giới nhỏ nhắn ẩn cư của chúng ta, cuộc sống ân ái của chúng ta, con của chúng ta... à! Nhìn thấy mà không sao với tới được, bị tiêu tan rồi.

Ngọc Kỳ đột nhiên quay mình lại, áp lên người nàng, nói:

- Hoa muội, tại sao muội lại có ý nghĩ tuyệt vọng như thế? Nơi này cách lục địa nhiều lắm không quá năm mươi dặm, muội cho rằng cái bè của chúng ta không tới được đến nơi ấy phải không?

- Ca ca, sóng biển quá mạnh, tới không được đâu.

- Hoa muội không tin vào thần lực của huynh sao?

Đột nhiên đôi mắt của nàng ánh lên tia sáng kỳ lạ, nói:

- À! Muội thật không phải, thật là đáng phạt.

Nàng không nén nổi tình cảm ôm hôn chàng rồi nói thầm thì:

- Chúng ta không được tuyệt vọng, có huynh ở đây, dù cho đến mười tám tầng địa ngục, cũng có thể có hy vọng tái sinh.

Ngọc Kỳ cười:

- Đúng thế, sau này của chúng ta, thế giới nhỏ ẩn cư của chúng ta, cuộc sống ân ái của chúng ta, con của chúng ta...

Nàng ư lên một tiếng nhựt nhựt, quá xúc động và quá yêu, hơi thở của nàng trở nên gấp gáp trong lòng chàng.

Chàng cảm giác trong lòng mình lay động, toàn thân như bị điện giật, dòng nhiệt tuôn chảy khắp toàn thân, cuộc đời đã nở ra hoa lửa, chàng kêu lên nhẹ nhẹ bên tai nàng:

- Hoa muội, huỳnh...

Chàng giống như bị trúng phong, hơi thở nặng nề, bàn tay không còn nghe theo sự điều khiển, cứ khám phá mãi trên thân thể của nàng.

Nàng chỉ cảm giác trời xoay đất chuyển, không còn biết thời gian trôi qua bao lâu, rồi mình lại để cơ thể ở nơi nào? Đang lúc trên người nàng vứt bỏ đi tất cả trở thành một tòa thành không bố trí phòng vệ, giữ lúc đang lên chín tầng mây thì từ nơi xa vang lên tiếng cười thảm thiết của Trì Khiêm.

Ha ha ha... tiếng cười thảm não, thê lương, xông lên tận bầu trời.

Trong lòng hai người hơi rung động, lúc này họ mới ý thức được còn có người thứ ba trên đảo, Ngọc Kỳ đang muốn ngồi dậy, Thanh Hoa lại nhắm mắt lại, hoảng hốt nói:

- Đại ca, nàng vẫn còn ghen ghét chúng ta.

Ngọc Kỳ giúp nàng mặc lại áo, nói:

- Trong tiếng cười thảm thiết của Trì Khiêm, lại chứa đầy nỗi niềm tuyệt vọng, có lẽ, nàng đang muốn tự sát đấy.

Thanh Hoa nghe chàng nói giật mình sửng sốt, hỏa tốc mặc áo vào ngồi dậy ngay. Hai người lướt ra ngoài bờ biển, chỉ thấy tảng đá to vươn ra biển, trên ấy Trì Khiêm đang cười như điên, áo quần bị xé nát, từng mảnh vải vụn bay lả tả xuống biển.

Ngọc Kỳ không nói tiếng nào cả, lướt về phía tảng đá thật nhanh. Nhưng đã trễ một bước rồi, dưới trận cười như điên, Trì Khiêm đã nhảy xuống biển trước con sóng đang cuộn trào dữ dội. Ngọc Kỳ mấy ngày ở nơi này, đã quen thuộc thủy tính, đang lúc Trì Khiêm sắp sửa bị cơn sóng lớn cuốn đi, thì chàng đã phóng mình xuống biển cứu ả thoát khỏi bàn tay tử thần khi trong chớp mắt thân hình của ả sắp đụng vào dây đá ngầm nhọn như dao, cứng như sắt thép. Ngọc Kỳ nhắc ả lên, trở về gấp phía đông lửa,

mái tóc dài của Trì Khiêm rũ xuống ướt đầm, thân hình trần như nhộng cứ giãy giụa, ả kêu lên náo loạn:

- Buông ta ra, người đừng để ý đến sự sống chết của ta, ta khó mà chịu đựng nổi. Hãy để cho ta được yên thân!

Ngọc Kỳ mắng ả hết sức giận dữ:

- Quỷ a đầu, thật là đáng chết, đợi khi nào người lên bờ rồi thì tùy thích, lúc này thì không được.

Chàng ném ả vào trong đám cỏ, đột nhiên ngay giữa bờ ngực của Ngô Trì Khiêm, nốt ruồi châu sa màu đỏ hiện lên trước mắt chàng.

Chàng nắm lấy vai ả, kéo lại trước mặt mình, kêu lên hết sức khẩn cấp:

- À té ra người là yêu phụ Trì Khiêm, cuối cùng người đã lọt vào tay ta rồi.

Lúc này Trì Khiêm không làm rộn nữa, nhắm chặt đôi mắt không nói một lời nào, Ngọc Kỳ nắm lấy ả lay một trận, nếu chàng cứ lay mãi như thế này, thì ả trở thành sợi bún thiêu là cái chắc! Thanh Hoa đến gần, kêu lên một cách ngạc nhiên:

- Kỳ ca, tại sao huynh biết ả là Trì Khiêm?

Chàng buông Trì Khiêm ra, dùng tay chỉ nốt ruồi châu sa nằm giữa bộ ngực của ả nói:

- Nốt ruồi này, không giấu được huynh đâu. Hôm đó ở trên xe, ả đã đem ra... chọc ghẹo huynh.

Trì Khiêm đột nhiên cười ha hả như điên nói:

- Trì Khiêm cũng không phải là tên thật của ta, tên giả của ta nhiều lắm.

- Người cùng Dương Cao tại sao cứ kiên trì muốn bức hại ta? Nói!

- Chuyện này sau sẽ rõ, giữa ta và người, chẳng có gì ghê gớm, chỉ có tại ta yêu không đúng chỗ thôi. Trong mấy ngày này, tình duyên giữa ta và người đã hết rồi, ta đã không còn ham sống nữa. Người không để cho ta chết, nhưng lại để ta sống trong đau khổ, thì có ích gì?

Trì Khiêm nói xong, trong lòng đau đớn khóc không ra tiếng. Ngọc Kỳ và Thanh Hoa đưa mắt nhìn nhau, chàng nói:

- Ta hy vọng rằng từ nay về sau người đừng bao giờ quấy nhiễu ta!

Trì Khiêm nói một cách đau buồn:

- Ta chẳng phải là người không có tâm can, nếu có thể trở về đất liền, ta sẽ trốn vào rừng sâu, không quan tâm đến chuyện thế sự nữa.

- Tên thật của nàng là gì, có thể nói cho chúng ta biết không?

- Không được, hà tất để làm tăng thêm mối hận của người.

Đột nhiên, Thanh Hoa kêu lên một tiếng kinh ngạc:

- A! Hạm đội Thanh Long.

Ngọc Kỳ nhìn theo hướng tay chỉ của nàng, chỉ thấy nơi xa xa trên mặt biển ở phía tây, hiện ra bóng của một con tàu, với cánh buồm đầy đủ kích cỡ, tất cả đang ăn no gió, giống như chiếc tàu đồ chơi, từ từ di chuyển về phía đông bắc.

- Hoa muội, có phải là hạm đội Thanh Long ở trên đảo không?

- Vâng, họ từ Ôn Châu trở về, đáng tiếc là không đi gần về phía nơi này.

- Chúng ta thả bè đuổi theo.

- Không được, không đầy một khắc thì hạm đội Thanh Long sẽ mất dạng ở dưới chân trời, chúng ta mọc cánh theo cũng không kịp.

Ngọc Kỳ giọng gấp gáp:

- Đi thôi! Chúng ta đi từ hướng tây nam sẽ đến Ôn Châu. Huynh nhất định không thể lằm đàu.

Cả ba đi xuống biển, Ngọc Kỳ thật xui xẻo. Chàng phải để chiếc áo ngoài nhường cho Trì Khiêm che thân cho đỡ ngượng. Đẩy chiếc bè xuống nước, bắc mái chèo lên, chàng nhìn theo hướng tây nam, dùng hết thần lực chèo đi.

Phía tây nam đảo Ngọc Hoàn, trong căn nhà gỗ dưới chân núi. Trong thôn tiệc rượu vẫn chưa tan, nhưng lão đạo sĩ Ất Thanh và mấy tên đồng bọn, đang ở trong nhà tra hỏi hai nữ nhân, sự việc có vẻ bí mật và thận trọng. Hai nữ nhân này, rõ ràng là Tiểu Phương, Tiểu Cúc. Quần áo của họ nay được đổi thành ăn mặc theo lối ngư phụ, nhưng vẫn không qua được pháp nhãn của yêu đạo Ất Thanh.

Ở gian nhà chính, ngồi trên cao là Ất Thanh, Đông Quan Tam Nương, Ba Thiên Long và Thương Hải Thần Giao bốn người tất cả. Ở giữa nền gạch, là hai nữ tì Tiểu Phương, Tiểu Cúc.

Ba Thiên Long xoa xoa cây kim thoa ở bên thắt lưng, nói:

- Vào ngày mừng sáu hôm đó, bọn họ chính xác là đi cùng một đường với Dương Ngọc Kỳ, lúc trời tối thì con thuyền nhỏ lao vào biển lớn mất dạng, sống chết chưa biết

rõ. Hai tên a đầu này nhờ trôi giạt đến Tùng Môn Sơn nên không chết, Dương Ngọc Kỳ công lực đạt đến mức thâm hậu, Triệu Thanh Hoa thì sinh trưởng ở vùng biển, làm sao có thể chết trong biển được?

Tiểu Phương đột nhiên tiếp lời nói:

- Triệu cô nương đã bị tiểu thơ ngấm mưu hại bằng thuốc Tản Khí Tùng Kinh, so với người thường cũng không bằng, tình thế của nàng khó mà sống nổi.

Ất Thanh giậm chân nói:

- Thật là đáng tiếc, nếu bắt sống được tên Triệu a đầu, thì chúng ta bớt được nhiều việc lắm.

Đông Quan Tam Nương cũng tiếp lời nói:

- Nếu tiểu a đầu đã chết rồi, chúng ta sao không để cho Tiểu Phương hóa trang thành vóc dáng của Triệu a đầu, đặt ở mũi thuyền, dùng làm vật uy hiếp, há không là diệu kế sao.

- Nhưng gương mặt của họ...

- Thuật dị dung của họ là kỳ học của thiên hạ, bất tất chẳng phải lo lắng đến chuyện này.

- Hảo, vậy thì tính như thế. Phương a đầu, hy vọng chúng ta hợp tác gắn bó với nhau, nếu không thì đừng trách bản đạo tâm địa độc ác. Thiên Long đệ, xin hỏa tốc chuẩn bị.

- Vâng, xin đại ca yên tâm.

Cũng trong thời gian đó chiếc bè của Ngọc Kỳ, trong bầu trời còn mờ mịt, thì đã tới được phía đông bắc của đảo Ngọc Hoàn. Họ cách đảo không còn bao xa nữa. Vùng này thì Thanh Hoa rất quen thuộc, nhờ công phu một ngày của Ngọc Kỳ, mà đã đến được bờ lục địa, ba người thấy đều vui mừng khôn xiết.

Thanh Hoa rất quen thuộc đối với vùng này, bàn tay không ngừng chỉ tới chỉ lui, cách Ngọc Hoàn đảo không xa, Ngọc Kỳ nói:

- Hoa muội, chúng ta vào mòng sáu xuống biển, đến nay trước sau là chín ngày, hôm nay là ngày mười bốn. Chúng ta đến Ngọc Hoàn đảo, vẫn còn kịp đấy.

Thanh Hoa nói.

- Hãy để Trì cô nương lên bờ trước, rồi sau đó chúng ta đi vào Ngọc Hoàn đảo. Trì Khiêm lắc đầu cười nói:

- Quên rồi à, tiểu nữ có thể giúp mọi người một tay.
- Cô nương không phải cùng một đường với Vô Vi Bang chứ? – Ngọc Kỳ hỏi.
- Nội tình phức tạp, xin thứ lỗi vì khó bẩm báo, nhưng các vị cứ an tâm, tiểu nữ không thể giúp Vô Vi Bang đâu.

Lúc ấy, từ hướng đông bắc có bóng của chiếc thuyền buồm cách họ không xa, đang di chuyển về phía chiếc bè.

- Đó là con thuyền tuần tra trên biển, phải dọn dẹp bọn chúng trước.

Thanh Hoa kêu nhẹ. Ngọc Kỳ quay sang hỏi Trì Khiêm:

- Trì cô nương hãy dụ bọn chúng đến. Hoa muối, phía bên trái là cửa muối.

Nói xong chàng liền nhảy ùm xuống nước.

Trì Khiêm hiểu ý rần sức kêu to:

- Cứu mạng... cứu... mạng... a...

Hai chiếc thuyền nhỏ cách ngoài năm trượng thì hạ buồm, có người cao giọng kêu lên:

- Làm gì đó? Ai đó?

Trì Khiêm dùng giọng nói hết sức đau khổ trả lời:

- Chúng tôi là nữ quyến đến Ôn Châu, thì thuyền bị lật trên biển, chị em tiểu nữ mau mắn thoát chết, bây giờ đang rất đói khát, xin ra tay cứu mạng chúng tôi.

- Đợi một lát! – Người trên thuyền kêu lên, tiếng mái chèo khua nước vang lên, đang từ từ đến gần. Còn chiếc thuyền phía bên phải, đang neo đậu cách khoảng năm trượng chậm chạp di chuyển.

Đột nhiên, có người trên thuyền kêu lên:

- Hỏng rồi! Tại sao trong khoang lại thấm nước đây này? Không hay rồi...

Tiếng nói chưa dứt, thì mạn thuyền bên trái vang lên tiếng ầm ầm, bị đổ sập, nước biển liền theo đó tuôn vào.

Một bóng áo trắng theo đó phóng lên như một đường ánh sáng chói chang, uốn cong như rồng, bắn lên trên khoang thuyền, Thanh Hoa cũng lập tức bay đến.

Trên mặt khoang tám tên đại hán áo đen, thì có ba tên bị rút ra ngoài. Có người kêu lên:

- Mau phóng Đà Diêm Tiễn báo động.

- Ha ha! Không còn cơ hội ấy đâu. – Đó là tiếng nói của Ngọc Kỳ, thanh kiếm hóa thành ngàn vạn đường ánh sáng chói chang, máu văng tung tóe khắp nơi.

- Bỏ thuyền! – Có người kêu lên.

Cả con thuyền chỉ trốn thoát được hai người, thuyền không người lái quay sang trái, xoay vòng vòng rồi chìm xuống biển. Ngọc Kỳ hú một tiếng dài lướt trên sóng đến bên chiếc thuyền kia. Hai vị cô nương cũng đã lên thuyền rồi, Thanh Hoa kêu lên:

- Kỳ ca, không được hủy thuyền, có thể sử dụng đấy.

Ba người vừa lên thuyền, thì giống như hùm vào hang khuyển, từ đầu khoang đến cuối mạn thuyền, thấy người là giết ngay. Ngọc Kỳ thật nhanh nhẹn chàng nhảy đến đuôi mạn thuyền trước tiên, thân pháp nhanh như chớp, tung hồ chưởng vào tên đại hán cầm lái.

Tên đại hán cầm lái trong lúc cấp bách không kịp mò bản đao ở dưới khoang thuyền. Hắn rút ra tấm ván thuyền, tung ra một chiêu Trầm Hương Phách Sơn thế đánh cũng hung mãnh vô cùng.

Ngọc Kỳ cười lạnh tay trái vừa gạt qua là đã nắm ngay tấm ván thuyền, thần kiếm như rồng thiên đâm vào vai của tên đại hán. Tên đại hán làm sao chịu đựng nổi, đôi chân nhũn ra liền té nhào xuống khoang thuyền.

Ngọc Kỳ liền cầm lấy tay lái, kêu lên:

- Hoa muội, kéo buồm.

Trên thuyền không còn tên địch nào, tài nghệ của Thanh Hoa ở trên thuyền thật không phải yếu kém. Nàng lập tức kéo buồm lên.

Trì Khiêm mấy ngày nay uống nước cá, cơ hồ buồn ói không chịu nổi, nàng liền chạy đến khoang sau, điều đầu tiên là tìm ống nước uống.

Con thuyền lướt về Ngọc Hoàn đảo, trời đã tối lắm rồi, tầm nhìn trên biển không được tốt lắm, ánh trăng không xuyên qua nổi tầng mây, lúc này trời đất nước cả ba đều một màu, nhìn không thấy cảnh vật cách đó năm dặm.

Trên Ngọc Hoàn đảo, chẳng thấy một ánh lửa, im ắng như tờ. Còn khoảng ngoài ba mươi trượng, chiến thuyền của Độc Long đảo, đang đi về đây hết tốc lực, nhanh chóng cấp kỳ.

Bên bờ vịnh phía tây nam của đảo, hơn một trăm chiếc thuyền lớn đang nằm yên ắng trong bờ vịnh, những con thuyền ván nhỏ lướt đi như con thoi, đưa người lên thuyền lớn.

Ngọc Kỳ dùng chân đạp chặt tay lái, treo cột buồm cột dây lại, để tên đại hán ở dưới chân, dùng ngôn ngữ hết sức lãnh đạm nói:

- Lão huynh, thuyền của lão huynh, bây giờ đậu ở đâu?

Tên đại hán hừ lên một tiếng, nói:

- Đại trưởng phu, cái đầu bị chém đi chẳng qua để lại vết sẹo to như cái bát mà thôi, chẳng có gì giỏi cả, tôn giá tuyệt không hỏi ra bất cứ khảo cung nào.

- Thật không, lão huynh là người của Vô Vi Bang?

- Tại hạ vẫn là thủ hạ của Bành đảo chủ, người của Vô Vi Bang đã bị các người giết cả rồi.

- Đó là cảm tình tốt đấy, lão huynh biết ta là ai không?

Chàng châm ngọn đuốc lên. Đại hán hừ lên một tiếng, trong ánh lửa nhấp nháy, lão chỉ thấy hàm râu con nhím, đáng người thật là kỳ vĩ, mình mặc chiếc áo đã ướt sẫm, toàn thân đang tỏa ra làn sương mù, bấp thịch như sư tử hùng dũng.

- Dù tôn giá là ai? Nhưng nhất định không phải là người của Độc Long được.

- Lão huynh đối với người của Độc Long đảo là bằng hữu hay là oán hận?

- Chúng ta vô oán vô cừ, lần này mọi người đều xui xẻo.

Ngọc Kỳ nghiêm giọng nói:

- Lão huynh hãy nhìn thử Triệu phủ Thiên Kim của Độc Long đảo xem. Hoa muội muội, hãy ra đây.

Thanh Hoa một tay cầm kiếm, một tay cầm ống tre đựng đầy nước, nhảy tới bên mình Ngọc Kỳ, đưa ống nước kề bên miệng tên đại hán nói:

- Đừng nhìn nữa, hãy uống nước trước đã, nước này thật là ngon, nhất định là nước lấy từ suối Ngọc Hoàn, quả nhiên không giống nước thường.

Đại hán giật mình hỏi:

- Cô nương thật là Thiên Kim của Triệu đảo chủ...

Thanh Hoa mỉm cười nói:

- Lão huynh không tin à? Quý đảo dựa vào đâu mà lại tiếp tay với yêu đạo Át Thanh mưu hại tệt đảo, là có ý gì?

- Đó là độc kế của yêu đạo, tệt bảo chủ vì sinh mạng cư dân trên đảo hơn bảy trăm người, nên đành ngậm miệng phục tùng, chứ tệt đảo chẳng có ân oán gì với quý đảo.

- Lời của lão huynh không đủ tin được.

- Nếu Triệu cô nương bằng lòng, không trách móc tể đảo chủ, thì tại hạ xin dẫn cao thủ quý đảo, trước tiên đi hủy đội thuyền.

Ngọc Kỳ nhìn thẳng vào mặt đại hán nói:

- Chúng ta nhất ngôn vi định.

Đại hán nhìn vào chàng, hỏi:

- Tôn giá là ai? Mà có thể làm chủ việc ở đây?

Thanh Hoa cười đáp:

- Chàng đương nhiên làm chủ, và lo liệu hết mọi việc ở đây. Chàng gọi là Dương Ngọc Kỳ, cũng gọi là Cuồng Sư.

- Ai da! Hèn gì tại hạ chẳng có đất để mà chống đỡ, thật là có mắt mà không biết núi Thái Sơn, quay tay lái! Đi về phía tây bắc.

Con thuyền liền đổi hướng, chiếc thuyền lướt về phía khe đảo. Đại hán nói khẽ:

- Đến rồi, phóng lửa hay là nhận chìm? Còn có mấy phút thôi, bọn chúng sẽ giương buồm ra biển.

- Dùng cả hai. Hoa muội, đừng rời khỏi huynh nhé.

- Giết! Đừng để cho bọn chúng chạy thoát.

Thanh Hoa cũng kêu lên.

Thuyền lướt về phía trước như tên bắn, chỉ còn cách khoảng hai ba mươi trượng, thì đối diện với chiếc thuyền lớn. Trên thuyền lớn truyền đến tia chớp một dài ba ngắn tất cả bốn lần.

Đại hán nói khẽ: “Trả lời hai dài hai ngắn tất cả bốn lần, dùng Thiên Lý Hỏa”.

Ngọc Kỳ lấy Thiên Lý Hỏa của lão, trả lời tín hiệu, thuyền đã tiến vào trong đội thuyền.

Trong biển, đại thuyền nhất nhất đã chuẩn bị xong xuôi, giương buồm lên đợi xuất phát, những con thuyền ván nhỏ đã qua lại càng ít đi, thời gian dong buồm đã không còn bao xa nữa.

Trên đại thuyền có người phát ra tiếng gầm đến kinh thiên động địa:

- Kéo về bên trái, hạ buồm! Ai là lái đò chính? Muốn chết hả?

Ngọc Kỳ ở dưới đuôi thuyền kêu to:

- Đúng là tìm cái chết đây, hay a! Ha ha ha...

Trong tiếng cười dài đó, ba người nhảy lên chiếc thuyền lớn. Tiếp theo đó vang lên tiếng ầm ầm, con thuyền nhỏ với tất cả tốc độ, đâm thẳng vào mạn thuyền lớn, thuyền nhỏ bị vỡ nát, chiếc thuyền lớn mạn thuyền bên phải cũng bị nứt toác ra.

Trên thuyền một trận đại loạn, tiếng kêu thét vang rền, đèn đóm được đốt sáng trưng, nhưng tên tặc nhân nhốn nháo lao ra khỏi khoang thuyền.

Tên cao thủ xông đến đầu tiên là một lão nhân sử dụng Phân Thủy Xoa, lão nhảy bổ đến Ngọc Kỳ, gầm lên:

- Người là ai? Dám đến đây giở thói ngang ngược.

Trong tiếng quát, Phân thủy xoa giống như chiếc cầu vồng màu xanh, bay tới. Ngọc Kỳ vội thu mình lại, ánh sáng chói chang vừa chớp, thì đầu xoa đã rớt xuống đất. Lão già lật đật thối lui. Ngọc Kỳ quát lớn:

- Cuồng Sư ở đây, các người hãy nhận mạng.

Thần kiếm hợp nhất, trong tiếng quát chàng lao nhanh vào trong khoang thuyền, gặp người là giết ngay, nắm chắc lấy ngọc đuốc dẫn lửa thiêu cháy.

Tiếng quát của chàng, như tiếng sét giữa trời xanh, trên mặt biển, ngọn đuốc ở bốn bên chiếu sáng như ban ngày, khắp nơi đều vang lên tiếng kêu kinh hoàng.

- Cuồng Sư Dương Ngọc Kỳ.

- Cuồng Sư đã tới rồi.

- Cuồng Sư náo động trên biển đã tới rồi.

Ba thanh bảo kiếm như con rồng giận dữ bay tới. Trong đám thuyền này và thuyền kia cách nhau không quá hai trượng, ở giữa còn có một thuyền ván nhỏ để đi tới đi lui, ba người Ngọc Kỳ từ đông bắc giết đến tây nam, phàm cứ qua nơi nào thì máu thịt bay tung tóe đến nơi đó, có hơn mười chiếc thuyền lớn đã trở thành ngọn lửa bùng bùng.

Trong ánh lửa, Ngọc Kỳ vung kiếm leo lên một con thuyền lớn ở phía sau, Thanh Hoa và Trì Khiêm, theo sau sát gót, trên mặt khoang biển thành chốn địa ngục trần gian.

Trên bờ, tiếng kèn, tiếng chuông báo động vang lên ngút trời, một đốm lửa chen chúc nhau, lão đạo sĩ Ất Thanh và đám thuộc hạ hung hãn, đang đi quanh về phía vịnh biển.

Ngọc Kỳ nhảy lên đỉnh khoang, tay kiếm, tay chưởng, hai cột trụ buồm chính bay xuống biển, làm chìm một chiếc thuyền ván nhỏ.

Thanh Hoa, men vào trong khoang ấy hai ngọn đuốc, đuổi theo giết những tên địch ở bốn mặt đang chạy tán loạn để thoát nạn, nhảy xuống nước thì còn bảo toàn được tính mạng, đi chậm nửa bước thôi đảm bảo bọn chúng máu bắn tung tóe, tính mạng khó bảo toàn.

Ngọc Kỳ đứng trên cột buồm đã bị cắt đứt, phát ra tiếng gầm đến kinh thiên động địa.

- Vô Tình Kiếm Ất Thanh yêu đạo ở đâu? Hãy đến đây ta Cường Sư Dương Ngọc Kỳ ở đây.

Chàng kêu liên tiếp ba tiếng, một con thuyền ván nhỏ lướt như bay đến. Lúc này, những chiếc thuyền nhao nhao chạy trốn ra ngoài biển. Chừng hai ba mươi chiếc. Còn những chiếc thuyền lớn nhỏ vẫn trong biển lửa bị thiêu cháy không ngừng.

Con thuyền nhỏ vừa tới, dưới ánh lửa. Thấy rõ ba người, đó là Thương Hải Thần Giao và Đông Quan Tam Nương, phía bên phải là một lão hán hung ác.

Ba người cùng quát lên, nhảy lên trên thuyền lớn.

Thanh Hoa tiếp đón ngay Thương Hải Thần Giao. Lão già sử dụng Bát quái tử kim đao, ngạc nhiên quát lớn:

- Tiểu yêu phụ, ngươi đó à?

- Thì sao nào? Nạp mạng đi! – Trì Khiêm kêu lên, vung kiếm tấn công luôn.

Bát quái tử kim đao như bão tố và sấm sét nổi lên, một vòng tròn đại đao thanh thế mạnh mẽ không tiền khoáng hậu, tấn công vào trong ngàn vạn bóng kiếm, hai người vừa giao tay với nhau, thì đồ đạc trên mặt khoang bị kinh phong của đao kiếm chấn rơi xuống biển. Ngọc Kỳ tiếp lấy Đông Quan Tam Nương, chàng không biết lão bà này là ai, lão thái bà thanh Cửu trượng dắt ở trong dây đai, trong tay một cây Tinh cang kiếm, kiếm quang bay vọt tám phía, tấn công về phía Ngọc Kỳ đang đứng ở trên cột buồm, công lực quả thật kinh người.

Trong khoang lưới lửa đã từ từ lan ra phía ngoài, đứng trên đỉnh khoang không tiện chút nào, Ngọc Kỳ không sợ lửa, chàng quát lớn một tiếng, tung ra chiêu Tinh Phi Điện Xạ.

Lão thái bà mắt đỏ hồng lên, mặt đương nhiên biết Ngọc Kỳ là ai, nhưng Ngọc Kỳ lại không biết mặt, vì không biết rõ đối phương nên chiêu thức tung ra chỉ có mấy thành.

- Thật đáng chết! – Mụ kêu lên một tiếng giận dữ, tuyệt chiêu vô tình kiếm pháp Vạn Hữu Cự Tịch ra tay, kinh khí mãnh liệt tóe ra.

Ngọc Kỳ phát giác chiêu kiếm của đối phương thần hiểm khôn lường, biến ảo tuyệt luân, trong lòng kinh hoảng vội vàng vận công hộ thân, nhưng đã trễ. Hai bóng người bay ra.

Ngọc Kỳ bị chấn động lui ra sau, đứng ngay dưới khoang ngọn lửa đang bốc cháy ngùn ngụt. Lão thái bà cũng lão đảo thối lui, cũng cơ hồ muốn té xuống vào trong khoang lửa.

Ngọc Kỳ bị chấn động bay đứng vào hố lửa, Trì Khiêm ở khoang đối diện kêu lên hoảng hốt, muốn nhảy đến để cứu.

Nhưng lão già sử dụng Bát quái tử kim đao, há để cho nàng như ý, một tiếng rít giận dữ, tấn công liên tiếp tám ngọn đao, thế đao vô cùng hung mãnh, bức bách nàng lui đến năm bước, mặt khoang không lớn, ngọn lửa cháy hùng hực từ trong khoang không ngừng bắn ra ngoài, nàng vừa lui, thì lập tức bị hãm vào cục diện nguy hiểm.

Ngọc Kỳ loạng choạng ngừng lại thế lui của chàng, một tiếng hú dài, người bắn lên cao. Giữa không trung với thân pháp xoay chuyển tung ra chiêu Nộ Long Phản Thân, thân kiếm hợp nhất nhảy bổ tấn công Đông Quan Tam Nương.

Đông Quan Tam Nương cũng vừa đứng vững, thấy chàng lao đến, mặt giận dữ kêu lên:

- Người không chết thì tai họa vô cùng.

Mặt vừa quát tinh cang kiếm vung lên, vận hết mười thành công lực. Choang tiếng kiếm ngân vang. Tinh cang kiếm của Đông Quan Tam Nương, vỡ nát như bột kỳ quái, nếu với công lực thâm hậu như thế, lại không bảo vệ nổi binh đao, chuyện này thật khó tin? Lão bà thối lui ra ngoài hơn một trượng, đã gần tới mép khoang, thấy Ngọc Kỳ xông thẳng lên, mặt kinh hãi liền nhảy xuống biển cách ba trượng.

Mặt khác, Tử kim đao bay lượn lên xuống, vô cùng mạnh mẽ, lão già từng bước từng bước tiến lại gần Trì Khiêm, nhìn xem thì nàng chống đỡ không nổi, chân khí cạn kiệt nguy đến nơi rồi. Lúc đó, lão già với một đao sát đất nhắm vào chân của Trì Khiêm ủa tới muốn bức bách nàng phải bay vọt lên, nếu nàng trúng thế thì một chiêu hạ lưu Tư Viên Hiến Quả sẽ chém nàng thành hai đoạn.

Đao của lão già nhanh nhẹn hiểm độc khôn lường, nếu không bay vọt lên, thì đôi chân lập tức bị từ bỏ ngay, nàng làm sao không bay lên được?

Nàng tung mình vọt lên, lão già đã biến chiêu, ánh sáng của Tử kim đao đã đến ngay thất lưng của nàng, muốn tránh đi thì không kịp nữa rồi.

Toàn thân của nàng lạnh lên thấm kêu: “Xong rồi!” Nàng nhắm mắt chờ chết.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, trong tai nàng vang lên tiếng quát của Ngọc Kỳ.

- Người đáng chết!

Ngọc Kỳ đến thật đúng lúc, từ xa chàng đã nhìn thấy nguy cơ của Trì Khiêm, nếu chàng nhảy tới sẽ không kịp. Thần kiếm như rồng phi rời khỏi tay lao vút đến.

Kiếm vừa bay ra, thì thân hình của chàng liền theo sau nhảy tới tấn công, song trảo vươn ra trước, thế nhanh như điện.

Ngọc đao của lão già vừa hướng lên trên lật trở lại, thì thanh trường kiếm đã xuyên vào ngực lão, mũi nhọn xuyên qua trái tim ra phía trước.

Quả thật hú hồn nếu Ngọc Kỳ không nhanh thì cuộc đời của Trì Khiêm sẽ hối tiếc, bàn tay của Ngọc Kỳ cũng đã tới rồi, một chưởng đánh vào thân đao, tay phải đẩy chân trái của nàng, đưa nàng lên trên năm thước, thoát khỏi mối nguy hiểm.

Thi thể của lão già ngã xuống, Ngọc Kỳ thu hồi lại Thần kiếm, Trì Khiêm kêu lên một tiếng vui mừng, rớt xuống bên mình của Ngọc Kỳ, cầm lòng không được hôn lên cánh tay trái của chàng, nói thầm:

- Đa tạ đại ca, đại ca vẫn không để ý tất cả để cứu tiểu nữ, tiểu nữ không biết...

Ngọc Kỳ kêu lớn:

- Nhìn lên bờ kìa, yêu đạo Ất Thanh đã đến.

Trên bờ, ngọn đuốc đã tới gần, đã có thể nhìn thấy chiếc áo pháp y màu hồng lửa của Ất Thanh, chàng lại quay sang phải kêu lên:

- Hoa muội có cần huynh giúp một tay không?

Thanh Hoa đang cùng Thương Hải Thần Giao đánh nhau đến đất trời u ám, thủy kích của lão dường như đã chiếm hết phần thượng phong, trong ngọn lửa bùng bùng dữ dội, trên trán của lão toát ra những giọt mồ hôi lạnh ngắt.

Trong lòng của Thanh Hoa rất nóng nảy, ngay cả lão già đã chết phân nửa mà cũng chưa dọn dẹp xong, còn lời nào nữa? Giận dữ bốc lên dùng dùng nàng kêu lên:

- Không! Muội không giết lão không được.

Công lực của Thương Hải Thần Giao, so với nàng thì hùng hậu hơn, nhưng không có sự linh hoạt và kỳ lạ của nàng, lão lại nhìn thấy Đông Quan Tam Nương bị rơi xuống biển, lão già sử dụng Tử kim đao lại chết.

Trong lòng lão không còn vững dạ, lướt như bay đến mạn thuyền, cười một cách điên cuồng:

- Ha ha, a đầu, tự lường sức mình, trong lửa lão phu không tiếp, chúng ta ở trong nước mới thấy nhau thật sự.

Lão lại cười ha hả, người đã bay vọt lên mặt biển.

Trong tiếng cười lạnh lùng, Thanh Hoa bay vọt lên nhảy xuống biển đuổi theo rất gấp. Ngọc Kỳ vội kêu lên:

- Hoa muội, trong nước tối lắm, đừng đuổi theo!

Nhưng ùm ùm hai tiếng, hai người trước sau đã nhảy xuống nước không thấy gì nữa cả. Ngọc Kỳ làm sao yên tâm cho được? Trong lòng kinh hoàng cũng nhảy xuống biển, chìm người xuống phía dưới.

Trong nước tối đen như mực.

Thương Hải Thần Giao vừa rớt xuống nước, liền chìm người xuống, tài cán dưới nước của Thanh Hoa so với lão còn cao hơn một bậc! Còn về nhân lực, thì đừng ai nghĩ đến so tài với Ngọc Kỳ!

Lúc này, phía đông nam của đảo, hạm đội vô địch của Độc Long đảo, trên lầu cao của chiến thuyền Thanh Long thứ nhất, Độc Long đảo chủ đang ngồi trên chiếc ghế dựa trải thảm màu hồng, hai bên là một đám thiếu niên nam nữ, đầu bên trái là Chí Trung và Triệu Nguyên Chân.

Khi bọn họ đang tới gần đảo Ngọc Hoàn, nghe tiếng chuông báo động vang lên giòn giã, trong vịnh biển phía bắc ngọn lửa bùng bùng bốc cao, tiếng hò hét vang lên như sấm động.

Chí Trung cất tiếng nói:

- Trên đảo có lửa, tiếng la hét chấn động, khả năng...

- Khả năng là Kỳ ca và đại tỷ đã ra tay động thủ rồi.

Nguyên Chân tiếp lời.

Độc Long đảo chủ nói:

- Bất kể ai đã ra tay, chúng ta hãy hủy chiếc thuyền của bọn chúng trước. Tất cả chuẩn bị chiến đấu.

Tiếng kèn lệnh vang lên trầm trầm, tiếp theo lá cờ được kéo lên cao. Năm sáu chục chiếc thuyền được chia làm ba nhóm, một nhóm đi về phía đông bắc của đảo, một nhóm vòng qua tây nam, một nhóm thì tuần hành trên mặt biển phía đông nam để cảnh giới.

Trên biển phía đông nam đã có sẵn mười chiếc thuyền của bọn Vô Vi Bang, nghe kèn lệnh của đối phương vang lên, liền nhao nhao tung thuyền, cuốn mỏ neo lại chuẩn bị chiến đấu.

Mười chiếc thuyền vừa ra khỏi vịnh biển, đột nhiên một tiếng pháo hiệu chấn động cả trời xanh, tiếp theo đó tiếng gào thét của đại bác thần công.

Mười chiếc thuyền buồm, giống như bị trận cuồng phong sóng to bẻ gãy, chưa kịp tiếp xúc, thì trong phút chốc toàn bộ đều mất tăm trong biển cả mênh mông.

Ở phía tây nam, trên chiếc thuyền Thanh Long của Độc Long đảo chủ, trong tiếng trống trận, ánh đèn rực sáng như ban ngày.

Ất Thanh yêu đạo và đám thuộc hạ tất cả đều lên trên thuyền lớn, trên vịnh biển, chưa phát hiện tông tích của Ngọc Kỳ, mà từ phía xa lại xuất hiện hình bóng của hạm đội Thanh Long.

Lúc này, tiếng súng pháo như sấm dậy, tiếng trống trận vang lên dồn dập, trên biển đã trở thành một trận tàn sát.

Ất Thanh quay sang hỏi Ngọc Hoàn đảo chủ.

- Bành thỉ chủ, thuyền có cách nào thoát nạn được không?
- Hãy đi về vịnh Nhân Dương, nơi ấy có nhiều dải đá ngầm, có lẽ có thể tránh được.

Bành Xương Minh trả lời một cách dờ dẩn, lão lại nói tiếp:

- Thuyền của ta, hoàn toàn xong hết rồi.

Ất Thanh quay sang hỏi hai bên thủ hạ.

- Cảnh hộ pháp đâu?

Có người cao giọng trả lời.

- Rất lâu rồi không thấy tung tích, sợ...

Ất Thanh quát lớn.

- Dong buồm lên, đi về phía vịnh Nhân Dương bên bờ bên kia.

Mười chiếc thuyền lớn vội vàng đi về phía tây, sóng nước mênh mông cuộn cuộn, đi chưa tới ba dặm, thì chiến thuyền Thanh Long ánh đèn rực rỡ từ phía bên trái lướt tới, bốn chiếc thuyền lớn, và mười hai chiếc thuyền hỏa long, hai mươi tư chiếc thuyền đầu bịt sắt tràn ra khắp biển mà đến.

Ất Thanh kinh hãi gầm lên:

- Châm lửa lên! Đem đứa con gái ấy để trên nóc thuyền.

Trên thuyền nghe tiếng liên châm hơn một trăm cái đèn lồng, ánh lửa sáng rực cả bầu trời. Ất Thanh dùng Thiên lý truyền âm nói:

- Vô Vi Bang chủ, Vô Tình Kiếm Ất Thanh, xin diện kiến Độc Long đảo chủ.

Trên Thanh Long thuyền tiếng thanh la vang rền, có người dùng phép Thiên lý truyền âm nói:

- Hãy mau một trận tử chiến, không bàn luận gì cả.

Ất Thanh nắm lấy ngọn đuốc, đứng bên thân mình một người thiếu nữ, quay về phía mười chiếc thuyền đầu bịt sắt đang lướt nhanh tới, gầm lên:

- Các vị, nếu không rút lui, Tôn Thiên Kim của quý đảo chủ, tất sẽ vong mạng đầu tiên, các người nhìn rõ rồi đấy.

Ngọn đuốc của lão giơ cao bên mình thiếu nữ, thiếu nữ bị cột chặt vào trụ thuyền, dưới ánh lửa, nhìn thấy rất giống Thanh Hoa, đang giãy giụa.

Người dẫn đầu của mười chiếc thuyền đầu bịt sắt là Phân Thủy Thú Châu Lam, lão cùng tiểu thơ tiến vào Trung Nguyên, đối với tiểu thơ tự nhiên lão không thể nào nhận sai được, lão cho khoái thuyền lượn một vòng bên chiếc thuyền của Ất Thanh, xong lướt nhanh đến bên chiếc thuyền lớn Thanh Long, giọng sang sảng:

- Bẩm đảo chủ, chính là Tôn tiểu thơ, đã lọt vào trong tay của bọn chúng rồi.

Độc Long đảo chủ ngồi trên gác thuyền, ống tay áo hươ lên, trầm giọng nói:

- Chuẩn bị phát pháo, nhận chìm chúng nó.

Khương Chí Trung ở một bên nói một cách lo sợ:

- Bẩm đảo chủ, Triệu cô nương ở trên thuyền.

- Đừng để ý đến nó, trước tiên phải diệt Ất Thanh, để tránh bị chúng dã tâm xâm chiếm đảo một lần nữa.

- Bẩm đảo chủ, Triệu tiểu thơ và Dương công tử cùng đến Ngọc Hoàn đảo lo việc bản đảo chúng ta, khả năng Dương công tử đã bị họ bắt ở trên thuyền rồi. Nếu lãnh nhiên phát pháo, ngọc đá đều bị thiêu, sau này e không tránh khỏi những lời dị nghị?

Chí Trung trình bày sự lợi hại một cách hoảng hốt.

Độc Long đảo chủ vừa nghe thấy Dương công tử ba chữ, sắc mặt hơi thay đổi. Giữa lúc đang trầm ngâm, từ nơi xa Ất Thanh lại dùng Thiên lý truyền âm cao giọng kêu lên:

- Các hạ nếu không lui, bản đạo chỉ còn đặc tội với con tin thôi. Châm lửa!

Tiếng quát vừa dứt, mười ánh đuốc đều tập trung bên mình tiểu thư, chỉ cần hơi đuổi ra một tí, thì nàng kể như xong rồi.

- Một! - Ất Thanh ngược lên trời gầm lên.

Những người của Độc Long đảo toàn bộ đều sững sờ.

- Hai!

- Tiếng gầm của Ất Thanh rất nghiêm trọng, truyền đến như tiếng sấm nổ thật lớn.

Một cây đuốc chậm chậm hướng về tiểu thư, nàng đang cố sức giãy giụa.

Độc Long đảo chủ đột nhiên cắn môi, quát lớn với đối phương:

- Chúng ta trao đổi, thả người ra, tha cho các người đó.

Ất Thanh cất giọng cuồng ngạo:

- Đến bờ biển giao người, không được đuổi theo.

Lão phát tay, cánh buồm giương thẳng, mười chiếc thuyền lớn lướt như bay về phía bờ biển thẳng đến vịnh Nhân Dương ở đông bắc.

Tiếng thanh la trên chiếc thuyền lớn Thanh Long vừa vang lên, mười chiếc thuyền đầu bịt sắt vung mái chèo lướt tới như bay, đuổi theo đuôi rất sát.

Độc Long đảo chủ, cũng nhanh nhẹn xuống chiếc khoái thuyền đầu bịt sắt, mỗi bên mười chiếc, hai mươi chiếc khoái thuyền mau như chiếc tên lao xông lên phía trước.

Chiếc thuyền lớn của Ất Thanh dẫn đầu, tiến vào vịnh không lâu, lão hạ lệnh:

- Mau xông lên bờ.

Lái đò chính trên thuyền chau mày lo lắng, nói:

- Bẩm đạo gia, chiếc thuyền này của tiểu nhân...

- Nói vô ích! Xông lên đi! Không được hạ buồm.

Thuyền không dám không xông lên, chỉ nghe ầm một tiếng, chiếc thuyền giống như đụng vào ngọn núi, những người trên thuyền đều văng lên phía trước, tiếng người bị ngã kêu lên thất thanh, tiếng đồ vật bị rơi xuống biển, tiếng cột buồm bị gãy... giống như là ngày cuối cùng của thế giới.

Mười chiếc thuyền lớn nhao nhao cập vào bờ biển, có một nửa đụng ngay dải đá ngầm, những người trên thuyền không đợi hạ lệnh, đều lao xuống nước để tẩu thoát.

Chiếc thuyền lớn của Độc Long đảo, đang tuần hành ở phía ngoài, những chiếc hỏa thuyền thì dạo chơi bốn mặt, còn những chiếc khoái thuyền đầu bịt sắt thì trực xông lên bờ cát.

Ất Thanh vừa nhìn thấy thuyền đã mắc cạn, thì liền cùng với chúng nhân nhảy xuống đem theo Thanh Hoa giả phóng nhanh vào bờ.

Chiếc khoái thuyền đầu bịt sắt của Độc Long đảo cũng cập bờ ở một chỗ khác, một hàng hơn một trăm người cầm theo ngọn đuốc, đuổi theo nơi Ất Thanh vừa leo lên bờ.

Vừa lên bờ, trong lòng của Ất Thanh đã định sẵn, lão với cơn giận tràn hông, lãnh đạo hơn hai trăm bang chúng, bày trận bên bờ cát, lão muốn cùng Độc Long đảo quyết một trận sống chết.

Những người của Độc Long đảo ở phía đối diện đã tới, cũng xếp theo hàng ở hai phía tả hữu, những chiếc đèn lồng, ngọn đuốc của hai bên đều sáng rực, người của hai bên đều có thể nhìn thấy rõ đối phương.

Một lão nhân dung mạo bất phàm, dung tư tiêu sái, chậm chậm đi ra trước tiên. Phía bên trái là Song Tuyệt Kỳ Nhu Cốc Dật, còn có tám lão đầu tử anh hùng của đảo, phía bên ngoài là năm vị lão phụ nhân.

Phía bên phải là Nguyên Chân, Khương Chí Trung Bách Vĩnh Niên, và hơn mười người đệ tử của đảo, hùng dũng oai phong.

Hai bên cuối cùng chạm trán nhau, cách nhau ngoài năm sáu chục trượng thì ngừng bước, đám người phía sau của Độc Long đảo chủ đều dạt ra hai cánh. Cánh thứ nhất, là ba mươi người Thân Tiễn Thủ, đứng sừng sững sau một hàng lá chắn, tay cầm cung nỏ đứng phía bên phải, phía bên trái là ba mươi người Kim Thương Thủ tay nắm trường thương, tất cả đều là tinh hoa của đảo.

Các đệ tử của Độc Long đảo bày trận ở hai cánh, thế trận nghiêm ngặt, ngoài tiếng nổ dữ dội của ngọn đuốc, chẳng có một chút tiếng hơi thở. Còn những người của Vô Vi Bang, thì lại giống như một tổ quạ, nhốn nháo hét lên giận dữ làm kinh động cả một góc trời.

- Giết! Giết bọn chúng để báo thù các huynh đệ trong bang của chúng ta.

Có một kẻ kêu lên như thế.

- Chúng ta xông lên đi! Liều đi thôi!

Một đám người khác cũng gào lên.

Quần chúng Vô Vi Bang nhao nhao tuốt binh đao ra, xông lên phía trước.

Độc Long đảo chủ vẫn chưa lên tiếng, cười lạnh nhạt, hơi gật đầu với một lão đầu tử ở bên cạnh, đôi môi hơi rung động.

Lão nhân cử thanh trường kiếm, tiến về phía trước ba bước. Một hàng mười hai người thổi kèn phát hiệu lệnh ở phía sau trận, tiếng kèn trỗi lên thật hùng tráng.

Những người giữ lá chắn, những tấm lá chắn hơi nghiêng, ngọn đuốc bên tay trái của họ, trầm xuống chừng hai thước.

Ba mươi người Thần Tiên Thủ giương cung, mũi tên từ từ di chuyển về phía ngọn đuốc, đột nhiên đầu mũi tên ngọn lửa bùng bùng dữ dội hiển nhiên đầu mũi tên đã có tẩm dầu.

Thanh trường kiếm của lão nhân chém xuống, tiếng thổi kèn phát hiệu lệnh ở phía sau phát lên một trận sấm rền dữ dội. Trong không trung, những ngọn lửa bay như tia chớp, tiếng rít xé gió của cung tên, hỏa tiễn của Thần Tiên Thủ sắc bén không thể chống nổi, có thể xuyên qua giáp sắt.

Chỉ trong thoáng chốc, thì dưới đất nằm la liệt hai ba mươi tên Vô Vi Bang toàn thân đang bốc lửa, những tiếng kêu la thảm thiết của những người bị trúng tên nghe thảm thiết vô cùng.

- Lui!

Ất Thanh gầm to lên.

Ai dám không lui! Trừ phi người ấy không cần mạng sống, chán sống lắm rồi.

Bọn người Vô Vi Bang vừa lui, tiếng kèn hiệu lại vang lên, Thần Tiên Thủ không phát tên ra nữa, những tấm lá chắn lại trở về chỗ cũ.

Ất Thanh dẫn dắt Ba Thiên Long và một đám cao thủ, từ từ đi về phía trước. Độc Long đảo chủ dẫn đầu một đoàn nhân vật trọng yếu, cũng bước về phía trước.

Hai bên cách nhau trên dưới năm trượng liền dừng bước, đưa mắt nhìn nhau.

Đảo chủ chưa lên tiếng, lão mỉm cười gật đầu với Song Tuyệt Kỳ Nhu, Cốc lão gia tử cất giọng cười sang sảng:

- Tổng bang chủ, lâu lắm không gặp.

Ất Thanh lãnh nhiên nói.

- Không nhiều không ít, hơn bốn mươi năm rồi.

- Bốn mươi năm không là ngắn, chúng ta đã già rồi, đạo trưởng lại biết Cốc mỗ chưa chết, thật là cao minh, tin tức của đạo trưởng làm cho người bội phục.

- Đáng tiếc tin tức vẫn bị tiết lộ ra ngoài, công bằng mà nói, trận này coi như bản đạo nhường sự hãnh diện cho các người.

- Thật là hân hạnh! Nhưng xin đạo trưởng theo lời hẹn ước hãy phóng thích Triệu cô nương ra trước, chúng ta nhất quyết sẽ không làm khó dễ đến đạo trưởng.

- Tên Cốc kia, lão chưa tránh khỏi quá ngây thơ, thả Triệu cô nương rồi, thuyền của bản đạo và huynh đệ trong bang, há không bị chìm chết một cách oan uổng.

- Đạo trưởng vẫn là nhất đại bá vương trong Hắc đạo, tên tuổi chấn động võ lâm, lại có thể nói một đằng làm một nẻo sao?

- “Không độc không thành trượng phu”, Cốc thí chủ vẫn vô điều thông việc đã đến thế này, thí chủ đương nhiên có thể tha thứ cho bản đạo.

- Nếu nói như thế thì chúng ta không còn lời nào để bàn cãi nữa.

- Thí chủ hãy xem xét và lượng thứ, các vị hãy quay về. Bản đạo sẽ thả tiểu thơ ra sao.

Độc Long đảo chủ đột nhiên cười lạnh lùng, cất giọng sang sảng nói:

- Cốc lão đệ, bắt tất phải nói nữa.

Nói xong, tay phát một cái, quát lớn: “Chuẩn bị!”

Lão nhân đứng bên cạnh lại hú một tiếng dài, cử kiếm lên. Trong tiếng kèn hiệu lệnh vang dài, hơn một trăm đệ tử đồng thanh gào thét, tiếng trống vang lên như sấm động, bước nhanh về phía trước, hai cánh từ từ hợp vòng vây lại.

Ất Thanh cũng cất tiếng cười bén nhọn, phía sau bang chúng vừa rả ra, trong ánh lửa, tám vị đại hân xốc Thanh Hoa, đến đứng ở phía trước, tám ngọn đuốc đuổi thẳng vào thân của nàng.

- Xin đảo chủ dứt cơn giận, để lão đệ và yêu đạo tranh luận phải trái với nhau.

Cốc Dật vội vàng lên tiếng.

Đảo chủ cười một cách thờ ơ, nói:

- Vì một tiểu a đầu, mà để nhiều cao thủ Trung Nguyên cùng chôn theo sao. Lão đệ, bắt tất phải quan tâm, tranh luận phải trái với đồ vô sỉ, thì ngoài giải quyết bằng võ lực không còn con đường nào khác.

Trong lòng Ất Thanh hết sức sợ hãi, nhưng thần sắc trên khuôn mặt vẫn không biến đổi lão nghiêm giọng nói:

- Hùm dữ không bao giờ ăn con, đảo chủ thật sự không để ý đến tất cả hậu quả sao?

Đảo chủ cười nhạt, nói:

- Bản đảo chủ không thể vì chuyện riêng mà bỏ việc công, không thể vì một Tôn nữ nhi mà làm lỡ đi kế hoạch lớn.

- Bần đạo và tôn giá nhất quyết thư hùng, để tránh tử thi nằm ngổn ngang, đảo chủ dám hay là không dám.

- Các hạ không hối hận với lời đề nghị này chứ?

- Cơ hội hai bên đều một nửa, bần đạo không bao giờ hối hận.

- Tốt! Lời nói như đinh đóng cột!

Lão nhân đứng cạnh đảo chủ lại phát ra tiếng hú dài, đệ tử trong đảo đều chỉnh tề đội ngũ lui ra sau.

Tám bang chúng cũng lui ra sau hết bảy người, một người áp tải Thanh Hoa đi lên chùng mười trượng thì ngừng bước. Một tay của Bách Vĩnh Niên nắm lấy cổ xoa, nhanh như chớp lướt mình lên phía trước, chỉ còn cách khoảng một trượng thì dừng lại, chăm chú theo dõi tên bang chúng áp tải Thanh Hoa. Ất Thanh thấp giọng nói với bọn thủ hạ một hồi, sau đó bang chúng giống như nước thủy triều lui ra sau.

Trong đấu trường, cao thủ hai bên chia nhau hai mặt, chuẩn bị ra tay.

Triệu đảo chủ cởi bỏ chiếc áo khoác dài, có một người dâng lên một thanh trường kiếm màu sắc rực rỡ, lão rút kiếm ra khỏi vỏ, thanh kiếm phát ra tiếng rỗng ngân, ánh sáng chói chang, cười ha hả mà nói rằng:

- Ất Thanh, lão phu đang muốn tìm người để tính món nợ Hồi Long Cốc, dù người không đến sinh sự với Độc Long đảo, bản đảo chủ cũng phải đến Trung Nguyên để tìm người, người đến đây thật là tốt.

Trong lòng Ất Thanh rung động nói:

- Lão tìm bần đạo là có dụng ý gì? Hồi Long Cốc và Đông Hải Độc Long đảo chủ có liên quan gì với nhau?

- Vương Sư Dương Thế Hùng vẫn là Tử Diệt của lão phu, người không thể không biết, lại còn dám vọng động vô sỉ như thế.

- Hừ! Lão gia mượn cớ như thế quá khiên cưỡng, Vương Sư là tử diệt của đảo chủ, bản đạo chưa nghe ai nói qua bao giờ.

- Nghe hay không nghe là chuyện của người, hôm nay lão phu phải cho người biết thế nào là lễ độ.

Triệu đảo chủ cử kiếm tiến lên phía trước, bước đi thật chắc chắn, ung dung khoáng đạt, phong độ siêu phàm, không hổ là chủ của một đảo, nhất đại kỳ nhân của võ lâm.

Ba Thiên Long thấp giọng nói:

- Đại ca. Để tiểu đệ lấy tính mạng của lão cho, nếu như bất hạnh, có việc gì đại ca lập tức rút lui ngay. Cơ nghiệp của chúng ta, không thể bị hủy ở nơi này.

Ất Thanh nghiêm giọng nói:

- Lão quỷ ấy là trưởng bối của Vương Sư, nhất định công lực cực cao, ta phải lĩnh hội lão mới được.

- Không! Đại ca còn là chủ của một bang, há có thể khinh thân ứng chiến?

Ba Thiên Long nói xong rút kiếm ra khỏi bao, lãnh nhiên cất bước.

- Hiền đệ hãy cẩn thận.

Song Tuyết Kỳ Nhu cũng rút kiếm ra nói với Độc Long đảo chủ:

- Con chim ngốc phải bay đi trước. Đệ xin được phép nói lỏng gân cốt.

- Lão đệ hãy cẩn thận kim thoa trên dây lưng của lão.

Đảo chủ thấp giọng căn dặn.

Hai người cử kiếm từng bước tiến lại gần thần thái vô cùng trầm trọng. Cuối cùng cũng đã tiếp cận gần tám thước rồi. Hai thanh kiếm cùng xông ra. Chỉ thấy ánh kiếm bay tới như chớp, kiếm phát ra tiếng rỗng ngân. Cả hai quả là kỳ phùng địch thủ, nháy mắt đã trao đổi nhau mười chiêu rồi, chiêu nào cũng hung hiểm thập phần, quyết lấy sinh mạng của đối phương. Hai bóng ngừng dạt ra. Tay trái của Ba Thiên Long, như ánh chớp, thì một cây kim thoa đã tới tay rồi, lão hừ lên một tiếng lạnh lùng. Song Tuyết Kỳ Nhu cười ha hả nói:

- Kim thoa Đoạt Hồn của các hạ đã rút ra rồi, tại hạ nghe danh đã lâu, hôm nay coi như là được mở to đôi mắt, lãnh giao kim thoa của các hạ như thế nào?

Ba Thiên Long cười gằn nói:

- Đây cũng là lần gặp cuối cùng của các hạ, lập tức thì có thể biết ngay lợi hại thế nào.

- Tại hạ đợi đây!

Song Tuyết Kỳ Nhu trầm giọng quát, kiếm vút tới, tấn công một chiêu Loạn Sát Kim Tinh, thế kiếm uy mãnh tuyệt luân.

- Đến thật hay!

Ba Thiên Long trầm giọng quát, trường kiếm vội vàng vung lên.

Song Tuyết Kỳ Nhu liên tiếp tấn công dồn dập bóng kiếm tràn ngập tám phương, bóng người mơ hồ khó phân biệt được.

Kim thoa bên tay trái của Ba Thiên Long tìm không được cơ hội ra tay, hai bên quá gần nhau, biến hóa của chiêu thức đối phương quá nhanh quá mau, bức bách lão không thể tung thoa ra ngay được. Hơn nữa cự ly lại quá gần, lão không muốn hai bên cùng bị thương.

Đây chính là sự cơ trí của Song Tuyết Kỳ Nhu, lão tấn công giành thế chủ động, không để cho đối phương có cơ hội, dù cho đối phương liều vung kim thoa ra thì cũng phải bị hai ba chiêu kiếm rồi cùng đến chỗ chết. Nhưng thật ra, Song Tuyết Kỳ Nhu chưa chiếm được thế thượng phong. Đường kiếm của Ba Thiên Long vẫn nguy hiểm khôn lường, trên người của cả hai đều thấy vết máu, hiển nhiên họ đã trúng chiêu của nhau. Trong lòng của Độc Long đảo chủ hơi động, trầm giọng nói:

- Hai bên trước sau đều thất thủ, hãy tạm nghỉ để người bên cạnh lên thay thế thử xem.

Ba Thiên Long nghiêm giọng nói:

- Tên họ Cốc kia, chúng ta không chết không tản ra.

Song Tuyết Kỳ Nhu cười ha hả nói:

- Thật là hợp ý của tại hạ, tối nay không là người thì là ta.

Triệu đảo chủ đã nhìn ra, cơ hội thủ thắng của Song Tuyết Kỳ Nhu không nhiều, Tử tịch tiềm năng khí công hỏa hầu của lão, không đủ thủ thắng Hồn Nguyên chân khí của Ba Thiên Long, tuy binh khí trong tay là thần kiếm sắc bén, nhưng cơ hội không nhiều, hà huống Ba Thiên Long còn có kim thoa đợi thời cơ phát ra. Triệu đảo chủ muốn gọi to Song Tuyết Kỳ Nhu hãy quay về, nhưng Ba Thiên Long đã biết mình hơn phần tiện nghi rồi, đã dùng lời chế ngự Song Tuyết Kỳ Nhu trước và chỉ ngăn tuyệt người ngoài can thiệp vào, theo phép tắc, trận quyết đấu này, không cho người bên cạnh xen tay vào,

trấn đấu phải kết thúc với phần thắng về một người. Trong lòng đảo chủ rất nôn nóng, nhưng không thể không theo luật được, nếu Song Tuyết Kỳ Nhu đừng mở miệng còn có đất để can thiệp vào, nhưng bây giờ thì đã không có cơ hội ấy rồi.

Ba Thiên Long từng bước lại gần, Song Tuyết Kỳ Nhu cũng bước về phía trước.

Bỗng nhiên, ngay lúc đó một tiếng hú dài lãnh lút từ bờ biển vọng lên, trong ánh lửa chớp chờn rõ ràng là Thanh Hoa và Ngọc Kỳ đang lướt như bay về phía đấu trường.

Nguyên Ngọc Kỳ và Thanh Hoa nhảy xuống biển đuổi theo Thương Hải Thần Giao. Thương Hải Thần Giao tuy là một con Giao Long trong biển nhưng Thanh Hoa lớn lên từ đảo coi nước như đất liền, hơn nữa Ngọc Kỳ thần công cái thế, trí thuật siêu phàm, một mình Thương Hải Thần Giao làm sao cự nổi.

Chuyện chẳng cần kể nhiều, chắc ai cũng biết Thương Hải Thần Giao mạng ắt hủ hỷ rồi.

Sau khi thanh toán xong Thương Hải Thần Giao, họ trôi lên mặt nước thì gặp ngay chiến thuyền của Độc Long đảo, trên thuyền là Thí Uy và Thí Toàn.

Thí Uy, Thí Toàn báo cáo tình hình với họ. Sau đó dong thuyền hướng thẳng về vịnh Nhân Dương hướng theo đoàn thuyền của Ất Thanh và Độc Long đảo.

Họ đến nơi thật đúng lúc. Lân quang trong nước biển, càng hùng hực thêm mạnh mẽ liền dẫn cô nương đến phía đó ngay.

Lão tặc liền tấn công chiêu kích, đều bị kinh lực khua gạt đi, mắt thấy cô nương đang bay như tên bắn tới, bèn thừa cơ rút lui, lão vội muốn nổi lên mặt biển để hoán khí, nếu mà nán lại nữa thì lão coi như đi đứt! Lão vội vàng nổi lên trên thật nhanh.

Ngọc Kỳ nhất thời thu tay không kịp, bị kéo lên trên hơn ba trượng, chàng sợ cô nương không phân biệt được rõ địch ta trong bóng tối ở dưới đáy nước, không dám bơi lại gần phía nàng, lại không thể lên tiếng kêu lên, trong cơn rối loạn một tiếng quát, bèn phân biệt rõ địch và ta, cũng bay vọt lên gấp.

Lão tặc vọt lên tới mặt nước, vừa may kế bên mình là một chiếc thuyền đã bị phá vỡ, hơi thở gấp gần tro tàn, đang nổi lên. Lão liền vọt lên, hít vào một hơi dài.

Ngọc Kỳ đã ngậm đuôi đuổi theo, ở trong nước đã thở ra hết trọc khí, bàn tay vừa vờ vào mặt nước, người đã bay vọt lên không nhảy bổ vào phía lão tặc.

Lão tặc không nghĩ rằng chàng đã tới nhanh như thế, quát lớn một tiếng, một kích đột ngột tung ra, chân vừa chống lên, một tấm ván khô bay về phía Ngọc Kỳ đang ở giữa không trung.

Ngọc Kỳ vừa ra khỏi mặt nước, lòng kiêu hùng trời dậy, dường như hổ dữ vừa ra khỏi lồng, mạnh mẽ không thể nào chống đỡ nổi, đột nhiên quát lớn một tiếng, song chưởng vỗ liên tiếp dòng kinh lực phát ra như thôi sơn giận dữ cuốn tới tấn công.

Lão tặc chỉ cảm thấy Phân thủy kích vừa chấn động, hổ khẩu muốn nứt toát ra, gỗ khô bị đá lên đột nhiên bay vụn trở lại, lão hết sức kinh hãi, ngã ra phía sau, âm một tiếng vật nặng rớt xuống biển.

Bình một tiếng chấn động thật lớn, vô trù chưởng lực chấn động chiếc thuyền vỡ bị chia năm xẻ bảy. Tám ván khô cũng âm một tiếng bay tới nơi lão tặc vừa nhảy xuống nước, bọt sóng bay tung tóe, giống như một viên đá thật lớn bị nện trên mặt biển, thanh thế thật kinh người, chàng đã dùng toàn lực có lẽ là một bụng khí được nén dưới đáy nước, lúc này mới phát tiết ra, muốn đưa lão tặc vào chỗ chết.

Lão tặc nhảy xuống nước tuy nhanh, nhưng mặt nước bị đánh trầm trọng, trực chấn động khí huyết của lão vừa bị tắc nghẽn, trong mắt muốn nổ đom đóm, trong lòng lão hết sức sợ hãi, đôi chân vừa kịp lại, lập tức chìm xuống, trực trốn thật nhanh vào vùng tối ở dưới đáy biển.

Ngọc Kỳ nào chịu tha cho lão? Chàng hít vào một hơi thật mạnh, lặn xuống nước ngay.

Thanh Hoa vừa chui ra khỏi chiếc thuyền vỡ, cũng theo sau lặn xuống biển.

Hai người chỉ lo đối phó với Thương Hải Thần Giao lại quên đi yêu đạo Ất Thanh, bỏ qua cơ hội giết Ất Thanh ở trên mặt nước.

Thương Hải Thần Giao vừa lặn xuống, đã với xuống đáy biển ẩn náu, lão phải lánh để cho Ngọc Kỳ hai người khỏi tiếp tay với nhau, và để tránh hai mặt đều địch vây.

Ngọc Kỳ theo dấu vết đuổi theo, lão tặc lại lướt lên trên, tấn công một kích, bay vọt ra khỏi mặt biển, vận thần công đập sóng mà đi, chạy thật nhanh trên mặt biển, trốn vào nơi sâu nhất của vịnh biển, nhưng một tấm lụa trắng đang bay tới với thể như tên bắn.

Trong vịnh biển, thuyền của Độc Long đảo, đang nối đuôi nhau dàn hàng ngang, trực tấn công những chiếc thuyền bè chạy trốn ra, trên mặt biển những tấm gỗ của những chiếc thuyền bè bị vỡ nổi trôi khắp nơi, những người rớt xuống biển phần nhiều đã bị chôn thân trong bụng cá, tiếng kêu cứu khi chìm khi nổi.

Ngọc Kỳ tránh qua một kích, nổi lên mặt nước, chàng mở miệng kêu lớn:

- Cảnh Thiên Lai, lão có trốn đến Thủy tinh cung, thái gia cũng sẽ đến bắt lão.

Tay chân chàng đều sử dụng hết, bay vọt lên không, lại dùng thân pháp yển tử lược ba, lướt trên mặt nước, mau mắn tuyệt luân.

Thương Hải Thần Giao trong tâm hết sức sợ hãi, biết rằng hy vọng quyết chiến trên mặt nước đã bị tiêu tan, còn dưới đáy biển thì tương đối còn được, chạy xa đến hơn trăm trượng, nhìn thấy Ngọc Kỳ đã tới phía sau lưng, đột ngột lặn xuống dưới đáy biển không thấy nữa.

Ngọc Kỳ quát một tiếng lặn xuống nước, theo đuổi theo rất gấp.

Công phu trên mặt nước của Thanh Hoa hơi kém, nàng chỉ còn đạp sóng mà đi, bị rút ra sau hơn mười trượng, đuổi không kịp nữa rồi.

Nàng đột nhiên hú lên một tiếng quái dị, đề khẩu chân khí đuổi theo nơi hai người vừa xuống nước, muốn đi tìm dấu vết của hai người.

Ngoài một trăm trượng, hai chiếc khoái thuyền đầu sắt, theo sự điều khiển của Kim Kiếm Thi Uy và Ngân Giao Thi Toan huynh đệ hai người, vừa nghe tiếng hú, thì trong lòng vui mừng như điên, Thi Uy quay sang chiếc thuyền bên cạnh kêu lên:

- Nhị đệ, tiểu thơ ở đấy, huynh đã nghe được tiếng hú của tiểu thơ.

Thi Toàn đứng ở trong thuyền, cũng kêu lên:

- Đúng rồi, đệ cũng nghe thấy thế, đúng là tiếng hú quái lạ của tiểu thơ, tiểu thơ đang gặp sự đối đầu cao minh ở trong nước, mau lên!

Hai chiếc thuyền chia nhau về hai phía tả hữu, lướt về phía ấy như tên bắn, hình dạng chiếc khoái thuyền đầu sắt như là chiếc thuyền rồng, nhưng rộng hơn, phía trước có mũi sắt, phía dưới là xương rồng bằng đao sắc bén, hai bên là ba mươi hai mái chèo, ở giữa là khoái đao thủ (tay sử dụng đao thật mau lẹ) và thủy tương thủ (tay sử dụng mái chèo) ở dưới khoang thuyền, trên mặt biển lướt đi như bay, hai đầu là đại phủ thủ (tay sử dụng rìu) và phi chùy thủ (sử dụng chùy), có thể phá hoại thuyền địch, trước tiên đầu thuyền đụng trước, sau đó rìu chùy cùng tung xuống, kẻ địch sẽ tan tác ngay.

Hai chiếc thuyền rẽ sang hai bên tả hữu, Thi Uy huynh đệ mình mặc áo thủy khác, vai đeo kiếm, đôi tay cầm một câu liêm ngắn bảo vệ tay, đang hết sức chăm chú nhìn về mặt biển.

Sóng lớn, tầm nhìn không được rộng, Thi Uy kêu lớn:

- Nhóm lửa lên, cẩn thận coi chừng có người lên thuyền.

Trên thuyền ánh lửa đuốc được giơ cao, ba mươi hai mái chèo đều hoạt động, chiếc thuyền lướt đi như bay, trên mặt biển đi gấp một vòng.

Ngọc Kỳ đang đuối theo xuống biển sâu dưới hai mươi trượng, nhìn thẳm dưới đáy biển, những dải đá ngầm mọc lên như rừng, những bụi cỏ biển, những sinh vật dưới đáy biển có thể phát sáng đang rong chơi khắp bốn phía.

Thương Hải Thần Giao biết thời cơ đã đến, đột nhiên hướng lên rồi lặn trở lại, phân thủy kích nhanh như chớp hướng lên trên tấn công vào Ngọc Kỳ.

Hai người quần lấy nhau, Ngọc Kỳ không có kinh nghiệm cách chiến đấu trong cơ biển, chỉ lật người ba hai vòng cơ hồ muốn bị thương dưới cây kích, chàng vẫn dùng chưởng lực khuấy động nước biển, cơ thì nhiều, chàng chỉ còn lực bất tòng tâm.

Trong lúc quá nôn nóng cơn giận dữ bốc lên, chàng đột ngột rút ra Hàm quang kiếm, kiếm vừa rút ra, thì những tia sáng mờ mờ ảo ảo màu xanh lục phát ra bốn phía, tầm nhìn đã trông sáng sủa hơn.

Với thanh kiếm trên tay, chàng triển khai thế tấn công, một kích của đối phương vừa tấn công xuống bụng dưới, chàng hít bụng lại tung chưởng ra, thân được trôi lên trên, đầu cúi xuống, một kiếm tấn công.

Trong đấu trường, Song Tuyết Kỳ Nhu đang dồn nội lực vào kiếm, quát trầm một tiếng, tuyệt chiêu Dựng Hoa Vạn Cờ hóa thành ngàn vạn đường kiếm bay thẳng vào Ba Thiên Long, thanh kiếm như những đường cầu vồng xanh, cuộn cuộn bắn về phía ảnh kiếm, kinh phong xé gió khí thế kinh người.

Một trận rồng ngân hổ rống vang lên, kiếm khí bay vọt lên, tia chớp bắn ra như điện xẹt, bóng của họ dường như mất đi, rồi lại hiện ra, trong vòng kiếm ảnh. Họ lại chiến đấu điên cuồng. Ất Thanh lúc này nghe thấy tiếng hú trong trẻo vang vọng tới từ bờ biển, sắc mặt yêu đạo lập tức thay đổi, lão vung kiếm xông lên phía trước thật nhanh.

Triệu đảo chủ cười một tiếng lạnh lùng, bay lướt tới.

Bách Vĩnh Niên vung lên Song cổ xoa, đột ngột nhảy bổ tới tên đại hán trước mặt.

Thanh Hoa khẽ nhiên cười lên một tiếng nhẹ nhàng, chạy lui ra sau thật nhanh, nàng chạy vào trong đất liền, rời xa phía đấu trường.

Bè đảng của Ất Thanh ở phía sau, nhao nhao bỏ chạy trốn để thoát thân.

Ngọc Kỳ từ phía xa, ngửa mặt lên trời cười một tràng dài, dắt theo Thanh Hoa lướt như bay về phía đấu trường. Thanh Hoa kêu lên từ phía xa:

- Tổ phụ! Đừng tha cho yêu đạo chạy đi.

Đệ tử của Độc Long đảo, nghe tiếng của tiểu thư đồng reo lên đứng nhường sang hai bên. Hai người bay vọt vài, hai thanh thần kiếm rút ra khỏi vỏ.

Ngọc Hoàn đảo, đảo chủ Bành Xương Minh, đột nhiên cất tiếng cười sang sảng, người đã ẩn vào trong màn đêm mịt mù, chạy đi.

Bên bờ biển, Đông Quan Tam Nương vừa lên bờ cũng buông một tiếng hú the thé, xông về phía đấu trường thật nhanh.

Chuyện kể thì rất dài, nhưng diễn biến xảy ra trong nháy mắt. Ba Thiên Long bỗng nhiên thân hình lui ra sau như tên bắn, tay trái vung lên, ba cây kim thoa trước sau bay ra, một bắn vào Song Tuyết Kỳ Nhu, một vào Độc Long đảo chủ, và một tấn công vào Ngọc Kỳ và Thanh Hoa đang bay tới.

Ất Thanh vừa cùng Độc Long đảo chủ tiếp xúc với nhau, Choang một tiếng, thanh bảo kiếm trong tay Ất Thanh bị Vô cực thái hư thần công chấn động đến nỗi thanh kiếm bị hủy đến cả tấc. Lão yêu đạo lui ra sau như hỏa tốc, kim thoa vừa lúc đó bay tới.

Hai tên lão tâm đã cố ý muốn chạy trốn, thân pháp thật nhanh, chỉ trong chớp mắt, người đã bắn ra xa ngoài ba trượng.

Ba cây kim thoa lập tức bay tới như ánh chớp, mắt nhìn thấy thảm kịch phút chốc sắp xảy ra tới nơi.

- o O o -